

Kamarás Klára

Álmok asszonya

HÉTHATÁR

Kamarás Klára

Álmok asszonya

Kamarás Klára

Álmok asszonya

HETED HÉTHATÁR

Pécs, 2014

Kamarás Klára

Álmok asszonya
Regény

A könyvborító Erőss Zsolt munkája

ISBN 978 615 80040 0 8

Kiadja a Héthatár Kiadó

www.hetedhethatar.hu

Felelős kiadó: L. Csépanyi Katalin

Kozármisleny, Mikszáth Kálmán u. 24

Nyomdai munkálatok: B-Group Kft. Pellérd

Felelős vezető: Borbély Zsolt

1.

Az új irodaház első emeleti folyosóján nem volt ablak. Természetes fényt csak a lépcsőház felől kapott. Mennyezetre szerelt fénycsövek világították meg az irodák ajtaján lévő feliratokat, a plakátokat, meg a falakat díszítő képeket. Jellegtelen akvarellek töltöttek ki minden szabad felületet, valami ismeretlen, helyi festőtől. Nem is figyelt rájuk senki, pedig a folyosón már egy kisebb csoport álldogált. Talán hat-nyolc fő.

Pontosan 10 óra volt, mikor kinyílt a főnök ajtaja.

Fényező János, a mindenható igazgató a köszönések viszonzása helyett csak biccentett és befelé invitálta a várakozókat.

– Ma csak ennyien leszünk. Elférünk az irodámban. A hiányzók természetesen hivatalos ügyben vannak távol. Foglaljatok helyet.

Körülülték a tárgyalóasztalt. Fényező az íróasztalánál maradt és kinyitotta a jegyzeteit. Kicsit szöszmötölt még, aztán belekezdett:

– Először szeretettel köszöntöm az új fiókvezetőt, dr. Könnyű Józsefnét. Valószínű, hogy látásból, vagy... hm... hírből már ismeritek. Meg kell mondanom, hogy Annácska kizárólag eddigi jó munkája alapján került ebbe a beosztásba és így körünkbe. Ha kezdetben nehézségei lennének, bizalommal forduljon hozzám segítségért, vagy talán inkább Bálinthoz. Ő sokkal jobban ráér... – tette hozzá egy eléggé félresikerült mosollyal.

Bozót Bálint kicsit megütődött az utolsó megjegyzésen. Mit akar a főnök azzal, hogy ő ráér? Talán csak élcelődik, nyugtatta magát és udvariasan bólogatott.

Közel húsz éve vett részt ezeken a vezetői megbeszéléseken. Meglehetősen unottan hallgatta a főnöki bevezetőt, de igyekezett értelmes arcot vágni. Hogy el ne ásítsa magát unalmában, társait méregette.

Csupa nő. Magam vagyok itt az egyetlen igazi férfi... mint a kakas a tyúkólban. Fényező a pohos sörhasával már régen nem konkurencia. Gyuri bácsi, a személyzetis meg öreg, hiszen nyugdíj mellett dolgozik.

Ajaj! Négy év múlva magam is nyugdíjas leszek, ha igaz... – sóhajtott maga elé – persze, de rajtam nem látszik a korom. Friss és fiatal vagyok. Van tartásom... De mekkora! – erre a gondolatra majdnem elröhögte magát, de elhessentette a komolytalan gondolatot.

Inkább a főiskolai éveket idézte fel egy röpke pillanatra, amikor a lányok kedvence volt. *Sajnos a kalandozások kora lejárt. Jobb is... hiszen akkor jött Szidi. Házasság, gyerekek, felelősség...*

Az új kolléganőn akadt meg a szeme.

Sápadt, fárad a bőre. Kicsit sok rajta a smink. Nagy az orra, de a szeme szép. Karcsú... szinte törékeny... az ilyenek minden jól áll. Ki is csípte magát a kinevezése alkalmára.

Ez a „kicsípte magát” kicsit túlzás volt. Az asszonyon egyszerű galambszürke kosztüm volt, fehér ingblúzzal, ami csak a többiek mellett tűnt különösen elegánsnak. Mások egyenesen az

íróasztaluk mellől jöttek, farmerben, laza, színes pólóban, vagy könnyű nyári kartonruhában, ahogy reggel elindultak hazulról. Egyikük még a fehér munkaköpenyét sem vetette le.

Érdekes nő. Jó lenne közelebről megismerni, már csak a munka miatt is. Sajnos, foglalt, férje van és a rossz nyelvek szerint szeretője is. Valami agronómust emlegetnek... Egyébként meg, kell a fenének valami családi bonyodalom. Elmúlt annak az ideje. Most már csak okosan, szépen, minden bonyodalom nélkül kell kitölteni a hátralévő éveket...

Fényező 11-kor tartott egy rövid szünetet. A nők egy kupacban traccsoltak. Bálintot ez nem érdekelte, inkább átment a titkárságra meginni egy kávé. Ott mindig szívesen fogadták, mert mindenkire volt egy kedves szava, és a humorát is szerették. Rendszerint elmondta a legfrissebb vicceket és tőle hallhatták az új pletykákat is. Most megemlítette Könnyűné kinevezését, de ez nem volt újság, sőt az összevillanó tekintetéből úgy látta, hogy itt már többet tudnak Annáról, mint ő, de nem volt ideje tájékozódni, kipuhatolni ki, mit hallott az új kolléganőről. Gyorsan felhajtotta a kávé, nem felejtette el megdicsérni, de nem sokat időzött, mert nem akart, vagy inkább, nem mert elkésni a főnöki beszámoló második részéről.

Alig ért vissza Fényező irodájába, máris folytatódott az értekezés.

Ez is csak a vizet gereblyézi, mint mindannyian – gondolta és igyekezett mélyen jégetblokkja fölé hajolni, hogy ne lássák unott, sőt megvető arckifejezését.

A beszámoló nem sok újat adott, a hallgatóság kezdett elálmosodni. Csak Könnyűné körmölt szinte tüntető lelkesedéssel.

Valaki felállt és ablakot nyitott, hogy kissé felfrissüljenek és figyelni tudjanak az egyhangúan kopogó mondatokra.

Mikor az iroda nyitott ablakán át behalatszott a közeli templom harangszava, mindenki becsukta a noteszét, mintegy felhívva a figyelmet arra, hogy illene már egy újabb szünetet tartani.

– Pontosan egykor folytatjuk – adta ki a vezényszót az igazgató és kiterelte őket a folyosóra.

Gyuri bácsi azonnal eltűnt.

Biztosan a proosztatója...

A nők tanácstalanul álldogáltak. Bálint egy hirtelen ötlettől vezérelve odalépett a kis csoporthoz.

– Hölgyeim, ebben a melegben biztosan jólesne egy fagyalt. Aki egyetért velem, azt meghívom a szomszédos cukrászdába. Remélem, velem tartanak!

A hat nő felszabadult, hangos csiviteléssel indult meg Bálint után.

A kiszolgáló jó ismerősként üdvözölte a társaságot és készségesen segítette összetolni két asztalt, hogy mind a heten elférjenek.

Micsoda véletlen! Az asztalnál Anna éppen Bálint mellé került. Vagy a férfi ügyeskedett talpraesetten?

Nem sokat beszélt, inkább az asszonyt beszéltette. Míg a többiek vidáman össze-vissza fecsegték, ők szakmai kérdésekbe merültek.

Bálint feszült érdeklődést mímelve figyelte a számára teljesen érdektelen mondatokat, így végül csak ennyi benyomást tett rá a beszélgetés:

Milyen érdekes mély hangja van ennek a nőnek! Szinte Karády Katalin, vagy még inkább Hernádi Judit jut az ember eszébe róla...– az utóbbit nemrég hallotta énekelni. – Hol is? – Már nem emlékezett rá, hogy a rádióban, vagy a televízió valamelyik műsorában.

Elfogyott a fagyfalt. Vissza kellett menni az irodaházba, hogy túlessenek a főnök további instrukcióin. Ki-ki harapott egyet az ebéd helyett magával hozott szendvicsből, süteményből, de már el is csomagolhatta, mert a főnök jelentőségteljesen körülnézett, jelezve, hogy itt ne merjen senki morzsázni.

Négykor végre megszabadultak Fényező ezerszer hallott intelmeitől, amik már a könyökükön jöttek ki.

Hazafelé Bálint önkéntelenül egy dalt dúdolgatott. Azt a dalt, ami olyan nagy hatással volt rá, mikor nemrég Hernádi Judit adta elő:

„Sohase mondd, hogy túl vagy már minden...”

* * *

Még két hét se telt el és Anna máris jelentkezett, mert a munkaterv összeállításánál gondjai akadtak.

– Ne! Ne a munkahelyemre jöjjön. Inkább munkaidő után a lakásunkra. A férjem is otthon lesz és akkor hármásban meg tudnánk mindent beszélni. Ő az egész konstrukcióhoz nem ért ugyan, de a felmerülő jogi kérdések-

ben tanácsot tud adni. Én rögtön legépelném mindkettőnk anyagát. Pár óra alatt készen lenne az egész.

Bálint, aki egyébként is büszke volt szakmai tapasztalatára, azonnal ráállt a lehetőségre, hogy közösen dolgozzanak. Az is felmerült benne, hogy így a saját munkatervéhez is hozzájut némi ingyenes jogi tanácshoz.

Szidi, Bálint felesége csak mérsékelten berzenkedett az esti túlóráért, így a férfi, mint minden hasonló esetben, most is hamar meggyőzte, hogy mennyivel gyorsabban elkészül majd a határidős munkával, mintha az irodájában dolgozna munkaidő alatt, ahol ötpercenként megzavarja valaki. Annáról nem esett szó. Az asszony nem is nagyon értette, hova kell menni férjének gépeltetni. Talán a titkárnőjéhez? Csak akkor lett kicsit bosszús, mikor az ablakból kipillantva észrevette, hogy a férje pár szál sárga virágot szakít.

Biztos a gépelés fejében viszi a lánynak. Az ember a beosztottjaitól ne kérjen szíveséget! Mi a francnak spórol már megint? Inkább fizetné ki a munkát! Még utóbb félreérti az a kis liba... és pont a sárgából tép, pedig tudja, hogy az a kedvencem! Ennyi figyelmességet, azt hiszem, elvárhatnék...

2.

Anna nagyon meglepődött, amikor Bálint kicsit szertartásos meghajlással átadta a hevenyészett csokrot.

– Kertem legszebb virágait hoztam el magának ma este.

– Szépek. Köszönöm. Mindjárt hozok egy vázát és vízbe teszem.

– Ti mért nem tegeződtek? Hiszen munkatársak vagytok? – kérdezte Anna férje, aki Bálintnak régi ismerőse volt. Évekkel előbb a cég jogtanácsosaként dolgozott. Kilépett, vagy kirúgták? – erre Bálint már nem emlékezett, de elhatározta, hogy kerülni fog minden témát, ami a múltra emlékeztethetné a házigazdát.

– Na, csak bátran azzal a tegezéssel! – biztatta őket Józsi vidáman.

Bálint Annára nézett. Kérdő tekintetére az asszony helybenhagyóan bólintott.

– Rendben van, de pertut nem iszunk, mert nincs mivel és egyébként is komoly munka vár ránk. – Azzal előpakolta az írógépet, az iratokat, meg mindenféle feljegyzést apróbb-nagyobb papírkákon.

Jól haladtak a munkaterv összeállításával, de egy óra múlva Józsi, fészkelődni kezdett. Szinte remegett a keze az idegességtől.

– Ne haragudjatok, de van egy kis elintézni való ügyem. Pár percre elugrom ide a közelbe és máris sietek vissza. – Azzal választ se várva felkapta a kabátját és elsietett.

Anna kétségbeesett pillantást vetett Bálindra.

– Tudod hova megy? – fordult a férfihez.

– Fogalmam sincs!

– A sarki kocsmába, hogy ledöntsön két felest. Itthon már nem tartok semmiféle szeszest, hogy ne legyen a keze ügyében.

– Hallottam róla, hogy iszik, de nem tudtam, hogy már ennyire jutott.

– Ez rémes! Annyit nem bírt ki, hogy megvárja, míg elmész. Soha nincs rám tekintettel. Mindenki előtt megszégyenít... Nem tudom, meddig bírom...

– Talán egy elvonókúra...

– Hallani sem akar róla. Szent meggyőződése, hogy ő nem alkoholista, csak szüksége van rá, hogy... Nem is tudom mire... Mindig talál valami magyarázatot. Azt mondja, hogy egy konyak után tisztábban látja a dolgokat. Magabiztosabb.

Anna a könnyeit törölgetve újra az írógép felé fordult és folytatta az írást.

Hamarosan Józsi is megérkezett. Vidáman, szinte frissen lépett be, elmúlt az idegessége, éppen csak némi kocsmaszag terjengett körülötte.

– No. Mentetek valamire? Mindjárt én is beszálok a munkába.

Éjjel tizenegy is elmúlt, mire Bálint hazavárta. Szidi nagyon ingerült volt, ezért mindent részletesen elmesélt neki a férje.

– Milyen szerencsétlen ez az asszony! Szegény, szegény Anna! El kellett vállalnia egy vezető beosztást, amihez semmi tapasztalata

nincs. Azt hiszem a pénz miatt. Minden lemegy a férje torkán.

Szidi megvonta a vállát.

– Ki mit vállal, csinálja! A fizetésért mindenkinek meg kell dolgozni.

– Eleinte segíteni kell neki. Engem bízott meg Fényező, hogy patronáljam. Anna okos asszony, hamar bele fog tanulni.

– Remélem is! Mert az nem megy, hogy te mindig valakit patronálj, én meg itthon üljek magamban. Mikor a drágalátos titkárnőd beiratkozott levelezőn a gimnáziumba, minden héten kétszer korrepetáltad. Azt a négy évet is nekem kellett kibírni!

– Na de Szidi! Annak már több mint húsz éve. Hagyd végre abba!

– Téged mindenki kihasznál!

– Jól van. Ez az ügy most csak pár napig tart és mire igazán elkezdődne, már vége is lesz.

Átölelte az asszonyt. Erre az ismerős, meleg mozdulatra Szidi abbahagyta a lamentálást.

Ha nem is pár nap alatt, de következő hét végére mindkét munkaterv szinte tökéletes lett. El is felejtették az egészet.

* * *

Már szeptember vége felé járt, mikor Bálint egy hivatalos papírt tolt Szidi elé.

– Nézd csak! Beiskoláztak egy tíznapos fejtágításra. Lellen lesz. Szállás, ellátás... mindent a munkahely fizet. Azt mondta Fényező, hogy kötelező.

– Haza is jöhetnél esténként, hiszen autóval fogsz menni. Nem olyan nagy a távolság...

– Tíz napig? Lüke vagy? Az rengeteg benzin lenne... és fárasztó... Majd felhívlak telefonon az előadások után, hogy ne érezd olyan egyedül magad. Hamar letelik a tíz nap, aztán repülök haza hozzád.

Ebben maradtak.

* * *

Az elhelyezés, igazán jó volt az üdülőben. Már nem a régi vaságyak voltak a szobákban, mint valamikor régen, a korszerűsítés előtt, hanem kényelmes rekamiék, és a folyosóról nyíló közös mosdót is megszüntették. Minden hálóhoz külön fürdőszoba csatlakozott. Mind ezt Bálint elégedetten konstataálta, mégis dohogott.

Van eszük! A főidény után csinálnak egy plusz bevételt az intézménynek. Kinek a zsebét bélelték ki, hogy ezt megszervezze? Mi meg kénytelenek vagyunk végighallgatni a sok smoncát... Sajnos már nem elég meleg a Balaton, hogy legalább fürödni lehessen. Mit lehet itt csinálni egész nap?

A nagytermet, ahol a főidényben az ismerkedési esteket szokták tartani, most előadónak rendezték át.

Lehetek vagy kilencvenen. Az újak elszántan jegyzeteltek. Bálint időnként ásítózott.

Úgy látszik, darabra ment a beiskolázás, hiszen itt rengeteg beosztott is van. Csak nem a káderutánpótlásra gondolnak máris? Gyuri bácsi nincs itt! Akkor neki annyi! Év végén biztosan lapátra kerül...

Az ebédlőben mintha Annát pillantotta volna meg egy távoli asztalnál. Szemüveg nélkül nem látta jól, de azért odabiccentett. Úgy tűnt, mintha az asszony is reagálna a tétova köszöntésre.

Késő délután lett vége az aznapra kirótt programnak. Az utolsó mondat szinte még ott rezgett a levegőben, de a hallgatóság máris türelmetlenül szedelődzködött. Egymás hegyén, hátán tódultak a parkoló felé. Látszott, hogy a többség haza készül. Baráti csoportok négyesével másztak be egy-egy autóba. Ilyenkor az útiköltséget mindenki a kesztyűtartóba tette, hiszen úgyis el lehetett hó végén számolni.

Bálint Trabantja mellett is vártak hárman. Ez kellemetlen volt.

Hogy mondjam meg nekik, hogy nem akarok ma hazamenni? Valami jó kifogást kellene találni...

Nem szeretett senkinek nemet mondani, ezért elhatározta, hogy mégsem éjszakázik az üdülőben.

Hadd örüljön Szidi, hogy meggondoltam magam és csak úgy váratlanul betoppanok az ajtón...

– Gyertek! – szólta a várakozókhöz és betömték magukat az autóba.

Na, igen. Nem túlzás, hogy betömték magukat, mert a kétajtós kocsi hátsó üléseit meglehetősen nehéz volt elfoglalni. Útközben is érezhető volt, hogy a kis kéthengeres kocsi az emelkedőkön nehezen birkózik a szokatlan teherrel. Bálint röstellte is magát, de a többiek vigasztalták:

– Jó hűsban vagyunk mind a ngyen. A csomagokkal egyűtt ngy mázsnál is tőbbit kell cipelni a járgánynak!

A Hollád mellett lejtőhöz érve Bálint büszkén űresbe tette a sebváltót.

– Most ingyen megyűnk!

Repűltek lefelé a meredek dombon, mint a szél. Mégis kapott egy viccnek szánt rossz-májű megjegyzt:

– Lenek a lőszar is gurul!

– Jobb, ha befogod... mert legkőzelebb speditőr kocsin mehetsz haza – mērgelődött Bálint. Magában el is határozta, hogy tőbbé nem veszi fel egyikűket se. *Hálátlan banda!*

A tőbbieek jőt nevettek a beszőláson és Bálint mērgelődésén is. Tovább folyt a heccelődés, elsoroltak minden viccet, amivel a Trabantok tulajdonosait ugratni szokták.

– Egyszer egy amerikai milliomos rendelt egy Trabantot. Mikor leszállították, igen megőrűlt neki: Ez igen! Ez kiszolgálás! Megküldték a makettet, hogy lássam, milyen lesz majd az űj autóm...

– Biciklit és Trabantot falhoz támasztani rendőrileg tilos!

– Nana! Bánj űgy a Trabanttal, mint jő anya a hűlye gyermekével!

Mikor ráuntak a viccelődésre, az űti élmények jőttek.

– Emlēkeztek, hogy' járt Fényező az első kocsijával? Egy fēkezésnél dőbbenten látta, hogy elgurul mellette egy kerék. Őn is vele voltam. Láttam. Azt mondja: Nézzétek, egy marha elveszti a kerekét! A kővetkező pillanatban

leült a merci. Nem mertünk röhögni, pedig majd kipukkadt az egész társaság. Gyorsan kiszálltunk, felkapni a kereket, mielőtt valami baleset lesz miatta a nagy forgalomban.

A barátok fecsegése hamar elmosta Bálint duzzogását. Annyira megenyhült, hogy mindhárom utasát a lakásáig szállította.

* * *

Szidi szeme csak úgy kerekedett a csodálkozástól, hogy Bálint megegyezésük ellenére hazajött.

– Telefonálni akartam, de nem sikerült. Nem kaptam azonnal vonalat – maga se tudta, hogy ezt mért mondja. – Tudod, milyen türelmetlen tudok lenni, és nekem mindig nagyon hiányzol, ha távol vagyok tőled.

Szidi ettől a bevezetéstől teljesen meghatódott. Előkapott a mélyhűtőből egy rizses lecsót, kolbászt karikázott, mert Bálint azzal szerette és már terített is. A férfi már az első falatoknál dicsérgetni kezdte a főztjét.

– Ez igen! – és még bólogatott is hozzá.

Az asszonyt boldoggá tette ez az apróság, és mivel később az éjszakával is elégedett volt, hajnalban, mikor a férjének indulni kellett, megértő és kedves volt, maga biztatta Bálintot, hogy nem kell minden este hazajönni, pihenjen csak, annál nagyobb lesz az öröm, ha a tanfolyam után végleg hazatérhet.

3.

Már mindenki kialakította a napi oktatás utáni programját a maga igénye szerint. Egyesek a nap végén azonnal haza indultak, mások, mint a karámból kiszabadult csikók, csoportokban siettek felderíteni a terepet, hol lehet inni, táncolni, szórakozni, hogy minél több élmény férjen bele ezekbe, a szinte ajándék szabad estékbe, éjszakákba.

Bozót Bálint oda se ment az autójához, nehogy a többiek megint rábeszéljék valami kirándulásra, haza, vagy egy éjszakai kiruccanásra. Elhatározta, hogy ahogyan Szidi is ajánlotta, igazi pihenéssel tölti az időt, de valahogy nem találta a helyét. Mozgásra, friss levegőre volt szüksége az egész napos bezártság után. Lement a partra kicsit kiszellőztetni a fejét, de így egymagában nem esett jól, hát felment a hálóba. Szobatársai kész tények elé állították, mert már középre húztak egy asztalt és kikészítettek egy pakli magyar kártyát.

– Ultizni fogunk. Beszálpsz?

– Nem azért jöttem be. Talán majd alszom egyet.

– Hohó, barátocskám! Abból ma aligha lesz valami. Géza kiment pár üveg konyakért. Mindjárt itt lesz. Aztán ha kell, éjfélig verjük a blattot, vagy akár hajnalig. Tudod, hogy van ez. Ha elfogy az ital: Piros király oszt, nem oszt és vége! Legalább addig ülj le, míg megjön a haver a piával, hadd pörögjön máris a lap.

– Pénzre?

– Csak tízfilléres alapon! Épp, hogy neve legyen a gyereknek. Ne kéreisd magad!

Leült. Nem volt jó a lapjárás, vagy figyelmetlen volt? Sorozatban vesztett, akár övé volt a talon, akár partnerként játszott. Idegesítette a partik közti részletes megbeszélés, elemzés is, ami rendre heves vitába torkollott. Alig várta, hogy valami ürüggyel felállhasson az asztaltól.

Végre megjött Géza és a konyak. Bálint kapott az alkalmon, hogy kiszállhat a játékból. Biztatták, hogy maradjon, nem baj, ha többen lesznek, majd kimaradósan folytatják, de megköszönte és otthagya őket.

Az épület II. emeletét egy terasz fogta körül. Bálint a korlátra könyökölve élvezte az esti szellőt, ami a tó furcsa ősziességét szórta felé. Besötétedett. Itt-ott néhány sárgásfényű lámpa fénylett fel, csak a kártyázók ablakából vetődött ki élesebb fény.

– Jó estét! – szólította meg egy bűgő női hang. A férfi azonnal felismerte.

– Kézcsókom Anna. Látom, te sem mentél ma haza...

– Legszívesebben soha többé nem mennék haza. Itt olyan jó, békés. Remélem, talán lehet találni egy csendes helyet, hogy az ember rendezhesse a gondolatait. Mit érdekes és meddig?

– Aki ilyen fiatal, az még ráér filozofálni az élet értelmén. Egyszerűen élni kell és örülni annak, ami van.

– Fiatal? Mit gondolsz, mennyi vagyok?

Bálint kicsit gondolkodott, mit mondjon. Olyan bő negyvenesnek saccolta az asszonyt, de nem akarta megbántani. Mosolyogva a szemébe nézett.

– 36, talán 38. Eltaláltam?

Az asszony láthatóan elégedett volt a válasszal, mert elmosolyodott.

– Hol van az már! Őszintén megmondhatom, hogy 45 vagyok, mert ha kíváncsi vagy rá, az adatlapomon úgyis meglátod...

Ezen mindketten nevettek, de érződött, hogy ez csak olyan megjátszott vidámság. Az asszony arca újra elkomorult.

– Néha ezerévesnek érzem magam. Egy olyan férj mellett, mint Józsi, hamar megkeseredik az ember és elszáll az életkedve... Ha ez az épület pár emelettel magasabb, talán le is ugranék, hogy soha többé ne kelljen haza menni, hogy kiszabaduljak abból a pokolból, ami otthon vár. Még a halál is jobb, annál az életnél, ami nekem jutott...

– Mi történt?

– A szokásos részeg randalírozás... és nem akart elengedni erre a tanfolyamra se, pedig semmi köze hozzá! Nekem is jár néha egy kis szabadság. Csak attól félek, ide is utánam jön berúgva, valami patáliát csinál, és megint én szégyenkezhetek miatta.

– Ugyan... csak nem! Képtelenség. Részegen nem vezethet. Elkapják a rendőrök.

– El tudja intézni. Rengeteg haverja van.

– Mit tudna itt ártani neked?

Anna hirtelen felsírt:

– Mindenre képes, hogy megalázzon! Gátlástalan. Legutóbb egy névnapi összejövete-
telen voltunk. Az egész ismeretségi körünk ott
volt. Orvosok, ügyvédek, pár tanár családotstól.
Ahogy beléptünk, máris faképnél hagyott és
elment megkeresni a büféasztalt. Megpróbál-
tam elfoglalni magam. Csak nem képzelte,
hogy ott állok a hallban vigyázzban és várom,
hogy értem jön? Mikor egy óra múlva tők
részegen előkerült, éppen a sebész barátunk-
kal beszélgettem az egyik sarokban. Ma is
látom, ahogy szétterpesztett lábakkal elénk
állt, és csípőre tett kézzel elrikkantotta
magát... – Anna hangja ekkor már szinte
hisztérikus zokogásba fulladt. – Azt... azt
kiabálta ott, hogy... azt kiabálta ott mindenki
hallatára: „Mi van itt? Meg akarod baszni a
feleségemet?”

Az asszony szinte magán kívül borult
Bálint vállára, talán azt se tudta, mit beszél,
úgy zokogott.

A férfit mélységesen megrendítette, amit
hallott és az egész helyzet, hogy Anna éppen
hozzá fordult szerencsétlen sorsával. Magához
ölelte, mint egy síró gyereket, simogatta a
vállát, lecsukló fejét... Nyugtatta és csitította,
míg csak magához nem tért.

– Nagyon kimerült lehetsz. Most men-
jünk be. Legjobb, ha lefekszel és kialszod
magad. Meglátod, reggelre elmúlik, és újra
szépnek látod a világot.

– Soha... soha nem lesz vége...

– Még minden rendbe jöhet. – Biztatta Bálint. – Szólj nyugodtan, ha baj van, ha valami bánt. Majd kitaláljuk, mit lehet tenni. Számíthatsz rám. Mindenben segítek, amiben csak lehetséges. Sírdogálni pedig nem szabad, mert tönkremennek a gyönyörű szemeid – mosolygott biztatóan az asszonyra, aki láthatólag hálásan fogadta a bókot, bár még mindig meg-megrázkódott a válla a sírástól.

– Igen... igen... – kezdte törölgetni a szemét a kezével, aztán észbe kapott és elővett a táskájából egy parányi csipkés zsebkendőt. Már egy kis szégyenkező mosolyra is futotta az erejéből.

– Most mit gondolsz rólam?

Bálint nem válaszolt, csak átfogta az asszony vállát. Így mentek végig a már csendes kihalt folyosón, aztán a lépcsőházban, fel a harmadik emeletre. Egymás testének melege feloldott minden feszültséget. Elkísérte az asszonyt a szobájáig, hogy biztosan bemenjen. Félt, hogy elkószál valamerre és ebben az elkeseredett hangulatban még utóbb valami kárt tesz magában.

Az ajtóból Anna még egyszer visszaneézett. Mintha valami csodálkozás lett volna a tekintetében, mintha várta volna a folytatást... Egy pillanatra megtorpant, aztán kicsit megvonta a vállát és bement a szobájába.

4.

Úgy látszik, gyorsan fogyott a konyak, mert még éjfél sem volt, mikor befejeződött a kártyacsata. A hálóban eloltották a lámpát. Bálint csendben, lábujjhegyen ment be, hogy fel ne ébressze szobatársait.

Teljesen felesleges volt ez az óvatosság, mert a rövid idő alatt benyakalt italtól már mindenki mély álomba merült. Szuszogás töltötte be a szobát, valaki finoman horkolt.

Sötétben vetkőzött le és azonnal bebújt az ágyba, de annyira felzaklatta az éjszakai beszélgetés, hogy még sokáig álmatlanul forgolódott.

Szegény, szegény Anna! Mennyi keserűséget tud okozni egy részeges férj a családjának! Hány semmirevaló, lusta, léhűtő van a világon! Ezek is itt körülötte csak isznak, kártyáznak. Micsoda igénytelenség! Szidinek fogalma sincs róla, milyen szerencsés, hogy ilyen nyugodt élete van – gondolatban megvereggette saját vállát, és ha nem fekszik, ki is húzta volna magát. – Igen, ezt a békés, biztonságos otthont én biztosítottam a feleségemnek!

Mikor ezekkel a gondolatokkal eltelve megnyugodott, tökéletesen elégedett volt magával, és elaludt.

Korán ébredt és azonnal Anna jutott eszébe. Lement az előadóterembe, de az asszony egész délelőtt nem került elő.

Bálint aggódott. Elbizonytalanodott, hogy mindent megtett-e, hogy Anna megnyugodjon... Egyáltalán mit tehetett volna? Mit várt tőle az asszony? Talán túl hamar hagyta magára? Alig tudott az előadásra figyelni, a szavak, mondatok szinte elúsztak mellette.

Már az ebédlőben ült, mikor végre feltűnt az asszony az ajtóban. Körülnézett és egyenesen Bálinthoz ment.

– Anna az istenért, hol voltál?

– A szobánkban. Bevettem egy altatót és jól kialudtam magam, a többiek sajnáltak felkelteni. 11 volt, mikor felébredtem. Ilyen késséssel már nem állíthattam be az előadóteremben! Mindenki engem bámult volna.

– Délután is ugyanaz az előadó lesz, jobb, ha a mai napot végleg kihagyod, úgy kevésbé feltűnő. Egyél gyorsan, aztán el kellene tűnnöd valamerre.

– Hova? Én erre nem vagyok ismerős, de mit is kezdhetek itt egyedül?

– Tudod mit? Én se kívánok most a teremben ücsörögni. A naplóba már bejegyezték, hogy itt vagyok, nekem az elég mára. Leme gyünk együtt a hajóállomásra, áthajózunk a túlsó partra, ott aztán biztos, hogy senki nem ismer rád. Megiszunk egy kávé-t és vacsoráig vissza is érünk. Na, állj neki gyorsan az ebédnek! Aztán gyerünk...

– Nincs étvágyam – turkálta az asszony fanyalogva az ételt, de azért leeröltetett pár falatot.

Már mindenki szedelőzködött körülöttük. Bálint siettette az indulást.

– Jó lenne a többiekkel együtt kimenni, hadd lássák néhányan, hogy te is itt vagy az épületben.

– Menjünk... de inkább külön. Még félreértenék. Majd a hajónál találkozunk.

Bálint gyorsan besietett az előadóterembe, mert úgy rémlett neki, hogy a napló, amiben a jelenlétet szokták a névsorban egy-egy vonal behúzásával jelölni, az asztalon maradt. Egy gyors mozdulattal Anna neve mellé is tett egy jelet, aztán lesétált a mólóhoz. Megnézte a menetrendet. Volt még vagy fél óra az indulásig, a visszaútnál azonban egy kis gondot látott. Már ritkább volt a járat, mint főidényben. Csak estefelé lehetett visszaérni.

Kárba vész a kigondolt délutáni terv. Annyi ideig nem maradhatunk kinn, mert valakinek feltűnik, és abból baj lehet. Valami mást kell kiagyalni, ha már sikerült meglépni a sok felesleges blabláról.

Ezen rágódott éppen, mikor észrevette Annát. Látszott, hogy rendbe szedte magát, még át is öltözött. Fehér halásznadrág volt rajta, nap-sárga garbóval. Könnyű, zöld ballonkabátját éppen csak a vállára vetette. A magas sarkú szandált csak úgy mezítláb viselte, mintha nyár lenne. Sietve közeledett, az utolsó lépéseket, már szinte futva tette meg.

– Nem késtem el? – lihegte és a szeme úgy ragyogott, hogy Bálintnak nem volt szíve elrontani az örömét. Megváltotta a jegyeket és felszálltak a hajóra.

Kevés utas volt, azok is inkább beljebb húzódtak és a nagy ablakokon át nézték a

vizet, meg a tájat. Majszolták a magukkal hozott szendvicset, meg a szalámis zsömléket. A férfiak kibontották az első sörösüvegeket. Mindenholnan élénk terefere, vidám nevetgélés hallatszott.

Anna levegőre vágyott, így a fedélzeten maradtak. A korlátra támaszkodva élvezték a napfényt és a vízszagú könnyű légáramlást. Anna feltette a napszemüvegét, amitől Bálint kicsit idegennek érezte. Mintha fal ereszkedett volna közéjük... Hirtelen átfutott rajta, hogy milyen hülyeség ez a szökés a délutáni kötelességek elől. Mit kezdjen ezzel a szinte idegen nővel? Szidinek igaza van: Nem veheti nyakába a felelősséget az egész világért!

Semmi nem jutott eszébe, amivel feloldhatná a hallgatást, de mert úgy látta, hogy Anna jól érzi magát és nem igényli, hogy szórakoztassa, hát nem erőltette a beszélgetést. *Majd csak lesz valahogy...*

A hajó motorja ritmikus dobogással emlékeztetett arra, hogy nem a puszta természetben, hanem egy művi környezetben ringanak.

Milyen kár, mennyivel szebb lenne, ha csak a csobogást és a szél surranását hallanánk – gondolta Bálint, Annának pedig ez jutott eszébe az egyenletes zakatolásról: *Olyan, mint a szívdobogás. Még a hajónak is van szíve... talán fáj is néha...* – de egyikük se szólt egy szót sem.

Kikötöttek.

* * *

– A terv első pontját sikeresen teljesítettük – nevetett Bálint. – Mi a következő feladat?

– A kávé!

– Bevallom, több mint tíz éve jártam itt utoljára, de azért megtalálom azt a kis presszót, ahol Szidivel voltunk. Remélem, még megvan... Kitűnő volt a kiszolgálás, tojáslikórt ittunk, és ha jól emlékszem Szidi azt mondta, reméli, nem záptojásból van – lelkendezett.

– Igen? – fakult el Anna hangja a férfi emlékének hallatára, ezért Bálint gyorsan témát váltott.

– Ittál már ír-kávét?

– Nem szeretem, ha pancsolják – ezzel újra bezáródott és mintha nem is figyelt volna kísérőjére.

Megtalálták a presszót, de sokkal kopottabb, lepusztultabb volt, mint ahogy Bálint emlékeiben élt. A kedves pincér helyett egy idősödő, kedvetlen nőszemély szolgálta ki őket. Bálint már sajnálta, hogy ide hozta Annát, de nem akart visszafordulni.

Az első korty kávé után Anna idegesen belekotort a táskájába.

– Nem baj, ha rágyújtok?

Bálint ki nem állhatta a cigarettafüstöt, de udvariasan bólintott.

– Ahogy tetszik. Érezd jól magad... Tudod, hogy azért jöttünk...

– Gyújts rá te is! – tartotta Bálint elé a cigarettatárcát, de a férfi a fejét rázta.

– Inkább nem. Gyerekkoromban volt egy füstmérgezésem. Majdnem rámentem. Tél volt és szenes kályhával fűtöttünk. A szüleimnek el kellett menni valahova. Apám előrelátóan elmagyarázta, mihez nem szabad hozzányúlni.

Ahogy elmentek, első dolgom volt kipróbálni, hogyan is működik a füstelzáró, amit gyereknek tilos piszkálni. Mire megjöttek, már ott feküdtem kidőlve a padlón, de még időben találtak meg. Attól fogva mindenféle füsttől idegenkedtem. Pestre se szeretek menni, idegesít a rengeteg jármű kipufogó gáza. Legjobb a friss, vidéki levegő.

– Soha nem dohányoztál?

– Mondjuk inkább úgy, hogy nem szoktam rá. Csak az izgatott, hogyan kell karikákat fűjni. Pár nap alatt sikerült. Tovább már nem érdekelt.

– Erős dohányos vagyok, de kunsztozni nem tudok. Egyszer majd fűjsz nekem is karikákat?

– Ha akarod, körbe-körbe karikázlak – ezen mind a ketten nevettek.

– Most?

– Nem. Most lemegyünk a partra – vette át a férfi az irányítást.

A sétány kavicsos volt. Tétován imbolyogtak az úton, néha összeért a karjuk, ilyenkor egymás felé fordultak, hol egyik, hol a másik nevetett fel. Bálint gyerekkori emléke, amit elmesélt, no meg a közös csíny, a délutáni előadásról való lógás, most már összekötötte őket, mint két mihaszna kölyköt.

Lementek az egyik stégre. Anna lerúgta a szandálját és belógatta a lábát a vízbe, de csak egy pillanatra, mert hidegebb volt, mint gondolta, így csak az ujja hegyével karcolta a vizet, apró cseppeket fröcskölve a levegőbe. Bálint

szótlanul álldogált egy darabig, végül mellé kuporodott. Az asszony halkán felsóhajtott.

– Balaton, napfény, csend és egy jó barát, hogy mégse nehezedjen rá a magány az emberre... Bár csak örökké tartanának ezek a percek!

– Ne törődj velem, meddig tart... Élvezd a fényt, a tájat, a friss levegőt. Ez az igazi szabadság. Érzed?

– Igen.

– Emlékszel arra a fagyfalozásra, mikor az összes munkatársnőt meghívtam a presszóba? Csak rád voltam kíváncsi, téged akartalak jobban megismerni, pedig nem is sejtettem még, hogy ennyire megértjük egymást, hogy barátok lehetünk.

– Barátok – visszhangozta hálásan Anna.

– A napfényes percek elmúlhatnak, de a szép emlékek és a barátság megmarad.

Az asszony mintha ezt már meg se hallotta volna. Újra feltört belőle az elhibázott élet keserősége és jövőjének kilátástalansága.

– Csak egy fix pontra, valami állandóságra vágytam... de mindig, minden összekuszálódott körülöttem...

– Szegénykém...

– Józsival érettségi előtt jöttem össze. Ő végzős joghallgató volt. Te isten! Hogy irigyeltek érte az osztálytársaim!

– Akkor még nem ivott?

– Ugyan, dehogynem! Melyik egyetemista nem bulizik? Meg a vizsgák feszültsége, amit állítólag csak az itallal lehet feloldani... Azt hittem, ha kikerül abból a környezetből, majd

minden más lesz. Sokan figyelmeztettek, a szüleim is megpróbálták lebeszélni erről a házasságról. De én boldog és büszke voltam rá, hogy doktorné leszek. Azt hittem, hogy a szerelmem meg fogja váltani Józsit.

– A szerelem elmúlik, és az alkoholfüggőség megmarad. Naiv kislány voltál, ne tégy most magadnak szemrehányást. Nincs értelme.

– Diplomás, intelligens férfi... erre vágytam. Eleinte minden jól ment. Minden tárgyaláson nyert. Dőlt a pénzt. Lakást vetünk, igaz hiteltre, de könnyedén fizettük. Sajnos hamar kitűnt, hogy milyen a férjem igazi arca... Én nem tudtam, hogy a munkahelyéről ki-kiruccan a közeli presszóba. Ha elfogyott a pénze, a házipénztárból vett ki, aztán hó végén visszarakta. Nem akart sikkasztani, csak kölcsön volt...

– Miért mentegeted előttem?

– Akármilyen volt, azt hiszem, akkor még őszintén szerettem és reménykedtem abban, hogy ő is annyira szeret, hogy meg fog változni. Igazad van. Hiába volt a szerelem, Józsi az maradt, aki volt.

Anna kicsit elmélázott, aztán folytatta.

– Egyszer aztán hó közben jött egy rovacns... Nem volt ideje visszatenni a hiányzó összeget. Kirúgták. Hónapokig állástalan volt. Én tartottam el. Szaladgáltam fűhöz-fához, hogy valami álláshoz jusson. Éjszakai portás lett egy szállodában. Ő éjjel, én nappal dolgoztam... akkor romlott el köztünk végleg minden...

– Ne gondolj rá, kedves. Láthatod, hogy én melletted vagyok – próbálta visszaterelni az asszonyt a valóságba, de hiába.

– Kibukott belőle a valódi énje. Úgy beszélt velem, mintha egy utolsó rongy lennék. Azt mondta, nyolc órán át mindenkivel udvariaskodni kell. Főnökkel, vendégekkel... Nem kívánhatom, hogy még otthon is színházat játsszon!

– Micsoda alak!

– Aztán egyik nap korábban értem haza, és ott találtam egy idegen nővel az ágyban. A mi ágyunkban!

Bálint erre nem tudott mit mondani.

– Kiborultam. Összepakoltam a holmi-mat, a kisfiamat... Hazamentem anyámhoz, de már terhes voltam a második gyerekkel. Anyám azt mondta, késő. A gyerekeknek apa kell, akármilyen is az a férfi.

– Hidd el nekem, nem minden férfi ilyen. Az emberek többsége jóra való, hűséges.

– Gondoltam, ha meglesz a gyerek, majd Józsi is megváltozik. Egy kétgyerekes család-apa, már komolyabban veszi az életet. Így aztán, mikor értem jött, és kérelt, hogy ne váljak el tőle, visszamentem hozzá.

– Édesanyád mit szólt rá?

– Anyám azt mondta, hogy az asszonynak széles köténye legyen. Neki kell eltakarni a férje gazemberségét... és hogy az apám se volt különb, mégse váltak el... Azt hittem, én is kibírok annyit, mint az anyám. Ha semmi másért, hát a gyerekeimért.

– Neked nehezebb volt, mert nemcsak megcsalt, hanem még részeges is volt az urad. Nem lehetett könnyű ezzel az élettel megbirkózni.

– Legalább szabad lettem. Úgy éreztem, ezután már nem tartozom semmivel Józsinak – suttogta és a férfi vállára hajtotta fejét. Bálint azonban nem értette meg az asszony szavaiban, mozdulatában rejlő üzenetet. Úgy gondolta nem szabad kihasználni Anna zaklatott állapotát, mert később talán meggyűlölné érte.

Szegény, szegény kicsi asszonyka... Csak egy jó barátra van szüksége. Barátra, aki támogatja az élettapasztalatával, határozottságával. Én igazán tudom, mennyire tud hiányozni az embernek a barátság – hirtelen úgy érezte, mintha egész eddigi életében mellette se lett volna senki, aki megértette volna.

* * *

Mikor visszaértek, az üdülő még nyitva volt, sőt az ebédlőben is égtek a lámpák. A konyhások hangosan csörömpölve rendezkedtek, de néhány asztalon még ott volt a teríték. Úgy látszik rendszeresen akadt néhány elkésző vendég. Most is volt rajtuk kívül más is, aki még szeretett volna hozzájutni a vacsorához.

Leültek az egyik asztalhoz. A kiszolgáló meglehetősen kelletlenül nézett rájuk, de azonnal hozta a vacsorát. Szótlanul ettek. Sietni kellett, mert látszott, hogy legszívesebben már kidobnák őket az ebédlőből. Hosszú és fárasztó volt a nap.

– Talán majd holnap – suttogta Anna, amikor újra a folyósón álltak. Bálint megcsó-

kolta a búcsúzóul felé nyújtott finom kezét. Elmosolyodott.

– Talán? – *Ugyan mit jelenthet Annánál az, hogy talán? Ő olyan más, mint a többi...*

* * *

A férfighálóban még mindenki ébren volt.

– Hova a fenébe tűntél? – érdeklődött az egyikük. – Volt egy telefonod.

– Ki keresett?

– A feleséged. Még délután. A portás beszólt az előadóba, hogy gyere ki a telefonhoz, mert keresnek.

– A szentségit! Annak a vén idiótának is több sütnivalója lehetett volna! Mért nem mondtá, hogy előadás alatt nem hívhat ki senkit! Vagy valami egyebet...

– Én kimentem a telefonhoz, hátha sürgős ügyben keres az asszony.

– És?

– Csak azt kérte a feleséged, hogy hívd vissza, de ez órákkal ezelőtt volt. Szerintem már elég késő van. Talán már alszik. Ilyenkor már ne zavard fel.

Bálint nagyot nyelt és kiment a folyosóra, ahol volt egy kártyás telefon.

Az agya lázasan dolgozott.

Nem történt semmi, de Szidi nagyon gyanakvó. Ha most elmondom, hogy mit csináltam, ki tudja, milyen történetet találna ki magában, mire hazaérek... aztán magyarázhatnám, hogy mit nem csináltam. Egy ártatlan kirándulás miatt hetekig morogna...

– Halló drágám! Csak most mondták a haverok, hogy kerestél. Elfelejtettek szólni...

Hol voltam?... Kimentünk a bazársorra ajándé-
kot venni az előadóknak. Tudod, a tanfolyam
végén meg szokás köszönni mindenkinek a
munkáját. Már összeszedtük a pénzt és körül
kellett nézni, mit lehet belőle kihozni. Nem volt
egyszerű. Valami vásári giccset mégse adha-
tunk. A vásárlást nem lehet az utolsó napra
hagyni, mert ezek a turistákhoz szokott keres-
kedők a sietségben még valami giccses szart
sólnak rá az emberre. Balatoni emlék kagyló
keretben, meg hasonlók – hadarta –, te is
tudod, mi megy itt. De mondd gyorsan, miért
hívtál?

Szidi kicsit megenyhült.

– Ferike írt. Képzeld, jeles lett az utolsó
zárthelyije! Csak ezt akartam megmondani,
hogy te is örülhess.

– Nagyszerű, tényleg nagyszerű!

– Csak hogy tudd: Azt is írta, hogy hét-
végén hazajön. Rád is számítunk. Intézd el,
hogy arra a két napra elengedjenek!

– Ez csak természetes! Persze... Meg
fogom próbálni. Rendben – és Bálint úgy érez-
te, valóban minden a legnagyobb rendben van.

5.

Pénteken legtöbben már korán reggel, az előadás előtt elkezdtek csomagolni, hogy mielőbb elindulhassanak haza a kétnapos szünetre. Délután nem volt előadás. Egyesek az ebédet se akarták megvárni.

Bálint kicsit tétovázott, hogy felajánlja-e Annának, hogy hazaviszi. Ódzkodott az esetleges visszautasítástól.

Az előadóban még alig lézengtek, mikor odaért, válogathatott, hol helyezkedjen el. Először az ajtó közelébe ült, hogy ha Anna megérkezik, azonnal meglássa, aztán mégis az utolsó sorba ment, arra gondolva, hogy ott talán óvatosan még beszélni is tudnának egymással. A holmiját maga mellé rakta, nehogy valaki elfoglalja a szomszédos széket.

Anna az utolsó pillanatban érkezett. Ragyogó formában volt. Szinte megfiatalodott. Úgy látszik használt az idegeinek az előző délutáni kikapcsolódás, meg a kiadós alvás.

A teremben nagy volt a nyüzsgés, az ismerősök, barátok egymást keresték, meg szabad ülőhelyet, mert már bármelyik percben beléphetett az előadó.

Anna jóformán körül se nézett, kényelmesen elsétált a sorok mellett.

Bálint szinte féltékenyen figyelte, hol fog leülni, de az asszony jött, csak jött... Bálint izgalmában fel se mert nézni. A zsebeiben matatott, mintha valami sürgős keresgélője

lenne, majd tollait rakogatta ide-oda maga előtt az asztalkán.

Mikor végre meghallotta Anna hangját. – *Szabad ez a hely?* – megkönnyebbülten kapkodta össze a székre tett holmikat.

– Rád várt a szék, neked foglaltam – biccentett és maga is szinte csodálkozott saját hangján, hogy meg tudott szólalni, annyira összeszorult a torka, dobogott a szíve.

Vén marha vagyok. Ez már nem nekem való. Még infarktust kapok, ha így szól hozzám, így néz rám... – gondolta, de bejött Fényező, a mai napra kiírt előadó és így nem kellett mondania semmit.

A szakmai szöveg mintha egy súlyos függönyön át hallatszott volna, szinte egy szót sem értett belőle. Csak firkált a papírra. A monogramját cifrázta, leveleket, virágokat kusza összevisszaságban. Egy apró szívet is, de azt gyorsan besatírozta, nehogy valaki félreértse. Aztán leírta az első kérdést:

– Mi a terved délutánra?

Odatolta Anna elé a lapot. Az asszony elmosolyodott és kicsit megvonta a vállát. Bálint újabb kérdést vetett a papírra.

– Ha te is haza indulsz, elvihetlek a Trabanttal... – ajánlotta.

Anna a szemébe nézett és megrázta a fejét, jelezve, hogy nem megy.

– Itt akarsz maradni?

A válasz csak egy bölintás volt, de mint-ha bizonytalanul megrebbeint volna az asszony, ezért tovább faggatta:

– Mi lesz veled itt egyedül? Majdnem mindenki hazamegy.

Újabb vállrándítás, majd egy kis szünet után Anna is írni kezdett:

– Nagyon sietsz?

– Nem. Miért?

– Félek, hogy összeroppanok, ha magam maradok. Te vagy az egyetlen, aki önzetlenül mellém állt. Senkim sincs rajtad kívül, se itt, se otthon.

Bálint fejében zakatoltak a szavak: *Mondd ki, mondd ki, ...ha kimondod, hogy szeretnéd, hogy veled maradjak, akkor én is itt töltöm a hétvégét. Lemegyünk a partra. Te cigarettázol, én pedig füstkarikákat fújok neked... tízet... százat, amennyit csak akarsz...* – de nem merte megmondani, mennyire vágyik Anna közelségére, mert érezte, hogy számárság ez az egész, így csak izgatottan nézte, mit ír az asszony... Hát nem egészen azt, amit várt:

– Holnap reggel is indulhatnál...

Szóval így! Mehetek, csak ne most... Már nem is fontos a támogatásom? Akkor megyek is...

Tárgyilagosan folytatta:

– A fiam, Ferike, megjön a főiskoláról, Szidi elvárja, hogy találkozzunk. Hazamegyek – mondta határozottan.

– Jogos! – bólintott az asszony szinte közönyösen, amitől Bálint újra elbizonytalanodott.

– Persze lehet, hogy csak valamikor szombaton érkezik...

– Akkor ezt a délutánt még velem töltöd?

Bálint igyekezett megfontoltnak tűnni, mikor kimondta:

– A mai délutánról van szó? Az még talán belefér... Megegyeztünk... Rendben!

* * *

Anna befejezettnek érezte a témát és teljes figyelmét Fényező felé fordította. Szokás szerint, szinte tüntetően jegyzetelt.

Bálint egyensúlya még nem állt helyre. Egyébként is unta Fényező monológját, neki már újat nem tudott mondani. A gondolatai messze kalandoztak.

Azt mondják, minden nő egyforma, de mégse lehet kiismerni őket.

Cini jutott eszébe, akivel fiatal házas korában úgy megjárta. Valamit otthon felejtett a lány és megkérte vigye haza... Akkor még motorja volt. Cini úgy kapaszkodott bele, hogy a hátán érezte a két mellét... a bimbók kemény nyomását, de nem tudta eldönteni, hogy csak fél a lány, hogy leesik, és azért fogja olyan szorosán, vagy akar valamit tőle. Nem ment be vele a házba, pedig hívta... Csak egy kávéra, míg megkeresi a szükséges holmit...

Megvárta kinn az utcán... és mi volt az eredmény? Cini fél évig a köszönését se fogadta... Csak év végén az irattárban sikerült kiengesztelni.

Hát ilyenek a nők! Az ember nem tudhatja, min sértődnek meg...

De Anna más... Anna különleges. Csupa izgalmas, fájdalmas titok. Nem akar mást, csak egy kis támaszt, egy megértő barátot, akinek elmondhatja minden gondját...

Tíz óra felé már halk zsongás, szöszmötölés töltötte be a termet. Szinte senki nem figyelt az előadásra. Fényező nem zavartatta magát, csak mondta, mondta a magáét.

Anna figyelme is fellazult. Bálintnak játékos kedve támadt, megpróbálta felkelteni az asszony érdeklődését.

– Rejtvény! Egy név. Két szó:

M - - - - - a

– „o” van benne?

– Van! – Bálint beírta a betűt a helyére.

– Tehát Mo... Mona? Megvan! Mona Lisa.

Akkor most én írhatok! Ezt találd ki:

C - - - - - a

– Van benne több „a” is?

– Sajnos! C a - a - - - a

– Casanova! Itt a következő:

A - - - - - n

– Van még „a”?

– Ajaj! Bele trafáltál! A - - a - a - - - - n

– Anna? Anna Karenin!

– Egy másik – és Boleyn Annát írta fel.

– Ilyenekkel ne gyere! Anna vagyok, ezért minden fontosabb Annát ismerek, ezt igazán tudhatnád!

Bálint ezután a „büsképű” lovag kitalálását kapta feladatul. El is vérzett rajta, kicsit magára is vette, ezért azt javasolta, hogy inkább torpedózzanak.

Úgy látszik, rajtuk kívül sokan mások is szórakoztak, mert az óra végén Fényező kitört:

– Mintha nem is felnőtt emberek lennének! – és dohogva elhagyta a termet.

* * *

Délután az épület szinte kongott az ürességtől. Nagyon ridegnek tűnt. Lementek a partra, de ott se találták a helyüket. Bálint elsütött néhány régi viccet. Az asszony automatikusan nevetett, de látszott, hogy máshol jár az esze. Leültek.

– Mondd, miért ér engem annyi csalódás? Azt gondolod, hogy bennem van a hiba?

– Ugyan, dehogy! Senki nem tudhatja előre, mi van számára megírva... Talán a csillagok járása...

– Volt egy kedves fiú... Fiatalabb volt, mint én. Két évig jártunk... titokban. Egy kis garzonja volt a külvárosban. Ott talákoztunk minden héten, volt, hogy kétszer is. Nem kérhetett olyant, amit meg ne tettem volna érte. Azt hittem, vele újrakezdehetem. Aztán egy délután felhívott, hogy jöjjek le a sarki presszóba, mert fontos, életbevágó mondanivalója van... Beleremegtem a boldog reménykedésbe. Azt hittem, azt fogja mondani, hogy váljak el Józsitól, mert el akar venni feleségül. Szinte repültem hozzá... Mikor kihozták a kávé, megfogta a kezem... Aztán megszólalt... Elhatározta, hogy megnősül... Egészen elszédültem az örömtől, hiszen erre vártam... De folytatta... Köszöni, hogy voltam, de nem találkozhatunk többet. Megismert egy fiatal, korban hozzá illő lányt. Ez is belém szűrt: „korban hozzáillő”. Hát én nem illetem hozzá? Most egyszerre öregnek látott? Hiszen fiatal voltam! Talán huszonhét... Még beszélt, beszélt, nem tudom, mit mondott... én megértően bólogattam. Akkor láttam utoljára. Ennyi volt. Ennek is már majdnem húsz éve. Hidd el, azóta senkit nem szerettem.

Anna Bálint szemébe nézett.

– Annyi mindent mondanak rólam, de ne higgy senkinek! Csak ez a fiú volt, csak őt szerettem, a többiek csak kihasználtak. Nekem az égvilágon mindenért fizetni kellett... A szállodában, hogy Józsit felvegyék portásnak, amikor a cégtől kirúgták... a földrajztanárnak, hogy ne bukjon meg a fiam... aztán, hogy a lányom állást kapjon...

Bálint már csitította volna, de nem lehetett. Anna alig hallhatóan nyöszörgött:

– Az öreg Gyuri bácsi, a személyzetis... az a vén disznó a tömpe ujjával... hogy felhívja rám Fényező figyelmét... Aztán Fényező, hogy vezető állásba kerüljek, mert Józsinak soha nem volt elég a pénz... Engem mindenki kihasznált... és egyik se törődött azzal, hogy én mit érzek, hogy mit gondolok, ki vagyok... és nekem is jó-e, amit csinálnak...

– Ne mondd tovább, Anna... az istenért hagyd abba! Megértlek. Én nem vagyok olyan, mint azok a férfiak, akikkel eddig találkoztál. Én soha, soha nem foglak megbántani. Nem akarok tőled semmit, csak segíteni. Segíteni, hogy túlélj ezt a sok rossz tapasztalatot...

... és azon a délutánon, ott a napfényes Balaton partján, mikor előttük a vízen a fák lehullott levelei aranyló fényben ringatóztak, Bálint maga is szentül hitte, hogy egy légies, teljesen átszellemült barátság van köztük. Hitt benne, hogy létezik plátói, szüzi szerelem és Anna olyan áldozat, aki szentebb minden földi asszonynál.

6.

Szombaton reggel Bálint meglehetősen kelletlenül indult haza. Útközben azonban megnyhült, mert a gyerekeire gondolt, hogy lám, milyen sikeresek. Zsuzsi már férjhez ment, Péternek jó állása van és Ferike, a legfiatalabb, csupa örömet okoz a főiskolai eredményével.

Tagadhatatlan, hogy Szidi eszét örökölték. Az ő nevelése ez a három klassz gyerek. Én nem sokat értem rá velük foglalkozni. Lefoglalt a munkám... hogy előteremtsem a pénzt, vagyis inkább az egzisztenciát, hiszen Szidi mindig többet keresett, mint én. Emellett ő számomra mindig szilárd pont volt. Megbízható hátország.

Gyorsan fogytak a kilométerek és tizre már otthon volt. Szidi izgatottan várta a kapuban. Alig szállt ki a Trabantból, lelkendezve borult a nyakába:

– Ferike már megjött. Vendéget is hozott. Gyere! Gyere be gyorsan – és már húzta is maga után a lakásba.

A kisszoba ajtaja kinyílt és a fiú fülig szájjal, nevetve jött elő.

– Meglepetés! – és egy karcsú szőke kislányt vezetett be kézen fogva.

– Hát te ki vagy? – ámult el Bálint.

– Éva, Ferike évfolyamtársa – mutatta be Szidi a kicsit pironkodó lányt.

– Kocsis Éva – egészítette ki gyorsan Feri az anyját. – Együtt szoktunk tanulni. Csak rád vártunk, de most elmegyünk egy óracskára. Megmutatom Évinek a környéket, mert még

soha nem járt itt. Megmutatom hol voltam kisiskolás, meg talán a patakpartot, aztán jövünk is. Mikor lesz ebéd?

– Mint máskor. Már elfelejtetted?

– Dehogy. Fél egykor... vagy mikorra elkészül – nevetett a srác. Szidi huncut egyetértően kacsintott rá, de Bálint idegesen felmorrant:

– Ne pimaszkodj anyáddal!

A fiú talán nem is hallotta, Évát tessékelté kifelé.

Ahogy becsukódott a fiatalok után az ajtó, Bálint a feleségéhez fordult.

– Hogy jutott eszébe Ferinek, hogy idehozza ezt a lányt, ezt az Évát?

– Hallottad: együtt szoktak tanulni.

– Itt marad ebédre?

– Persze.

– Mikor megy a busza? Nehogy lekésse!

– Nem kérdeztem. Ők biztos tudják. Három napra jöttek, a busz még ráér.

– Három napra? És hol fog aludni ez a leányzó?

– Ferike szobájában. Már előkészítettem.

– És Feri?

– Hát ő is.

– Miféle lány ez?

– Hogyhogy miféle? Hát Feri barátnője. Nem is tudtad? Már két éve együtt vannak. Mért ne alhatnának pont most együtt?

– Felháborító!

– Ébredj fel Bálint! Felnőtt a fiad. Igen. Barátnője van. Jól teszi! Meg a lány is!

– Na de, Szidi! Te ezt ilyen természetesnek tartod? Hallatlan! Hallatlan!

– Miért? Mert nem olyan maflák, mint mi voltunk annakidején? Két évig csak sétálgattunk egymás mellett!

– Mert én tiszteltelek!

– Tiszteltél? Este meg a kollégiumban, gondolom, hokiztál az ágyadban. Az jobb volt?

– Na, hallod! Milyen szavakat használsz újabban? Ezt nem gondoltam! Elképesztő... Ha tudtam volna, hogy ilyen közönséges tudsz lenni, akkor annakidején, a főiskola kertjében séta helyett addig futottam volna előled, míg a lábam bírja!

– Jókora jut eszedbe, három gyerek után!

Elhallgattak, mert odakinn a kutya hangos ugatásba kezdett.

Mire a fiatalok beléptek Szidi már mosolygott.

Bálint terített, hogy elfoglalja magát. Évi-ke Szidinek segített tálalni. Már szinte otthon érezte magát.

Asztalhoz ültek. Szidi oldottan fecsegett a fiatalokkal. Bálint csak akkor szólalt meg, mikor asztalra került felesége remeke, a hatalmas oroszkrém torta.

– Mit ünnepelünk?

– Mit? Ferike sikereit. A zárthelyit, a kitűnő főiskolai eredményeket, és hogy megjött. Végre újra itthon van velünk és egy ilyen szép kislányt hozott magával.

A fiú büszkén kihúzta magát. Bálint továbbra is komoran lógatta a fejét.

– Mikor az érettségi napján hazaértem, engem azzal fogadott az apám:

„– Hol a rossebben voltál mostanáig?

– Ma érettségiztem...

– Hát aztán! Az olyan nagy valami? Másnak is van érettségije. Öltözz át! Az állatokat meg kell etetni. Igyekezz és állj gyorsan neki szecskázni!”

– Az más világ volt. Most annak kell örülni, ami van, és mért ne csináljunk magunknak ünnepeket? – próbálta feloldani Szidi a komor csendet, ami férje visszaemlékezése után beállt.

Valahogyan csak eltelt a nap. A házaspár között állandósult a feszültség, de a fiatalok fel se vették, el voltak foglalva egymással és láthatóan boldogok voltak. Ez Szidit is derűvel töltötte el, de Bálint valahogy nem találta fel magát ebben a számára váratlan, új helyzetben.

Már késő éjjel volt, mikor Szidi maguknak is megágyazott. Lefeküdtek, de még sokáig nem tudtak elaludni.

A szomszéd szobából a vékony falon keresztül áthallatszott a fiatal pár játékos nevetgélése, a kislány néha még sikkantott is, mint akit csiklandoznak, aztán a régi rekamié rugóinak ütemes nyikorgása töltötte be az éjszaka sötétségét.

Szidi kuncogva bújt Bálinthoz.

– Hallod?

– Persze! Mit gondoltál, talán teljesen süket vagyok?

– Ezt is megértük. Huszonnégy éves a fiad. Felnőtt. Érett férfi – suttogta Szidi.

– Érett férfi! De mért pont itt, a szomszéd szobában produkálja magát?

– Ugyan. Ne duzzogj. Ők már egészen mások, mint mi voltunk. Természetesebbek. Szabadabbak.

– Szabadabbak? Szabadosabbak! Te rontottad el Ferikét! Még tizennégy se volt, mikor Beatles-frizurát fésültél neki, hogy menő legyen. Most itt az eredmény. Modern fiatal-ember... na, szép! Viselkedni, azt nem tanult meg. Egy kis illetet! Én meg hallgathatom, mit csinál a szomszéd szobában.

– Drágám! Mi se vagyunk még öregek. Gyere, bújj ide, és csináljuk mi is, amit ők – nevetgélt halkán Szidi –, ez a rekamié is tud még nyikorogni...

– Szinte hihetetlen, hogy újabban milyen ízléstelen tudsz lenni – mordult rá a férje, és hátat fordított, mintha valami elképesztő sértés érte volna. Fejére húzta a takarót, hogy ne is hallja a vékony falon áthallatszó zajokat.

Hamarosan elcsendesedett a ház, de Bálint mégis, még sokáig álmatlanul forgolódott.

7.

Korán ébredt. Az éjszakai méltatlankodó hangulatot kialudta magából, már eszébe se jutott, mi volt az éjjel, csak azt látta, hogy Szidi megorrolt valamiért. *Nem baj, majd megbékül!* Kiment a garázsba a Trabantot takarítani. Pár perc múlva a felesége is utána ment.

– Mért nem alszol még egy kicsit?

– Nem tudok. Korán akarok indulni. Ma fakultatív kirándulásra megyünk Badacsonyba. Amolyan – most divatos – közösségépítés. Kötelező. Van, aki vitorlázásra jelentkezett, főleg a fiatalok, de mit keresnék én ott? Csak azért ugrottam haza, hogy Ferikét lássam... meg téged – tette hozzá engedékenyen, de magában mérgeződött, hogy minek talált ki ennyi részletet. *A túlbeszélés mindig gyanús. Egyszer erre fogok ráfizetni.*

Szidinek már a mai menü járt a fejében, mit süssön, főzzön a fiatalok kedvére, esze ágában sem volt bármire gyanakodni.

– Sajnálom, hogy csak ennyi idő van, de azért nagyon szép, hogy legalább egy napra hazajöttél. Na, gyere, egyél valamit. A reggeli még nem kész, de van szalonna, kolbász. Főzzek gyorsan egy kávé?

– Ne fáradj. Kávé majd iszom Lellén, mielőtt indulunk a túrára. Mást se kérek. Ilyenkor nem tudok enni. Inkább csomagolj be pár falatot...

Az asszony megértően bólogatott. Bálint látta, hogy már minden rendben van, de csak

akkor érezte a régi, fiatalos jókedvet, mikor a kis autóval kigördült a kapun. Alig volt forgalom. Bekapcsolta a rádiót. Meghallgatta a híreket.

Mennyi hiábavalóság!

Inkább valami vidám zenét keresett. Valaki harsányan jódlizott.

Ez igen!

Szinte repült az úton...

Micsoda szabadság! – Ilyen felszabadult érzés mindig az autóban öntötte el, de ennyire talán még soha. Úgy érezte, még minden lehetséges.

Mi volt eddig? Semmi... megnősültem és semmi... gyerekeim lettek, és semmi... felnevel-tük, és semmi... Végiggüröltem egy életet... és semmi, semmi. Ez végre egy szabad hétvége, amikor nem kell a családnak igazodnom, amikor én dönthetek, én magam... oda megyek, ahova akarok... azt teszek, amit akarok... ennyi még jár nekem ettől a rohadt élettől...

* * *

Bekanyarodott az üdülő parkolójába. Még ki se szállt, már meglátta Annát. Ott sétálgatott, halványzöld könnyű ruháját kapkodta a parti szél, a vállára boruló rózsaszín, bolyhos kendőt szorosan összefogta karcsú fehér kezével. *Mint egy csodálatos festmény... – ötlött Bálint eszébe.*

Az asszony azonnal megismerte az autót és a kiszálló férfit. Mosolygott. Bálint már szinte azt hitte Anna mindjárt a nyakába ugrik, de nem... Csak a kezét nyújtotta.

– Tudtam, hogy visszajössz. Megálmodtam. Az én álmaim nem szoktak hazudni.

– Hogy hagyhattalak volna magadra? Tudod, hogy vigyázok rád, mert megértem minden gondolatod... a barátod vagyok!

– Tudom, hogy jót akarsz nekem. Te nagyon rendes, becsületes ember vagy. Hozzád hasonlóval még soha nem találkoztam.

Bálint kicsit zavarba jött ettől a dicséret-től, nem is tudott mit válaszolni, hát elengedte a füle mellett.

– Reggeliztél már? – váltott át az érzelgős hangulatból a racionalitásra, ugyanis hirtelen megérezte, hogy éhes.

– Elfelejtetted? Tegnap kinn volt a hirdetőtáblán, hogy ma nem lesz főzés. Mondta is valaki, hogy majdnem mindenki hazautazott, négy-öt ember miatt nem hívják be a személyzetet.

– Semmi gond. Pakoltam otthon egy kis útravalót. Elfogyasztjuk, aztán jöhet egy kávé. Közben ráérünk megbeszélni, mi legyen a mai program.

– Legalább megtanítasz füstkarikát fűjni – nevetett az asszony.

– Egész nap nem füstölöghetek, nem vagyok én gyárkémény. Voltál már Badacsonyan?

– Nem is egyszer. Józsival végigkóstoltuk a kínálatot. Nem mostanában... az még az elején, úgy emlékszem, olyan nászút-féle volt. – Kicsit zavarba jött.

– Nincs ezen, mit szégyellni! Akkor még szeretted, azért olyan szép annak a régi kirán-

dulásnak az emléke – válaszolt Bálint és megértően bólogatott hozzá.

– Lehet... nem is tudom, elmúlt. Mondtam már, hogy nem tartozom neki semmivel.

– A férjed.

– Mit számít? Vége. Már nagyon régen külön szobában alszom – sügta jelentőségteljesen. – A házasságunk csak egy fecni papír, nem jelent számomra semmit.

– Hát igen. A szerelem hamar elszáll, pláne egy olyan férj mellett, mint Józsi.

– És ti? Nálatok mi a helyzet?

– Ezt hagyjuk. Most csak az a fontos, hogy melletted vagyok, és mindjárt indulunk Badacsonyba.

– Ott majd én leszek az idegenvezető – nevetett huncutkásan az asszony.

Bálint szerette volna még bemutatni, hogyan fújja a füstkarikákat, de kávézás közben erre Anna már nem tért vissza, így elmaradt a nagy attrakció.

* * *

Tíz óra is elmúlt, mire elindultak. Bálintnak nagy gyakorlata volt az autóvezetésben, de most különösen óvatos volt. *Soha eddig, de ha pont most csinállok valami karambolt, és itt találnak egy nővel a kocsiban...* – futott át rajta a gondolat –, *akkor hiába magyarázok otthon Szidinek, hogy csak ártatlan kis kiránduláson voltunk. Ja! Kapcsolatépítést szervezett a főnökség! Ez még viccnek is jó, de az asszony egyből elhitte* – felnevetett, de Anna észre se vette. Nem figyelt rá, mert ő is elmerült a gondolataiban.

A Trabant túl hangos volt a beszélgetéshez. Bekapcsolták a rádiót és ez áthidalta a köztük feszülő csend bizonytalanságát.

A Kisfaludy-ház szerencsére az utószezonban is üzemelt. A teraszon ebédeltek. Anna jókedve visszatért.

– Ennyi nem elég! Ezt a napot emlékeztessé kell tenni – lelkesedett. – Most megmutatom, merre találunk kitűnő borkóstolót. – Ma mindent meg akarok nézni, mindent ki akarok próbálni, és mindent meg is kóstolok.

* * *

Anna az egyik pincében Bálintot is noszogatta:

– Ezt nem szabad kihagyni!

– Én nem iszom, ha vezetek.

– Egy korty nem fog megártani, a szonda se mutat ki ennyit. Az én kedvemért se?

– Nem. Értsd meg végre, ha vezetek, soha nem iszom.

– Istenkém! Milyen tengernyi önfegyelem szorult beléd! – sóhajtott Anna némi csodálattal, de egy kis gúny is érződött a hangjában.

– Bennem soha nem volt ennyi tartás. Mindig megszereztem magamnak azt, amit a pillanat kínált! Meg bizony! – duruzsolta. Látszott, hogy már a fejébe szállt az ital.

Bálintot a sok gyaloglás kicsit fárasztotta, de örült az asszony örömeinek, még ha azt talán csak a fiatalkori emlékek idézték is elő. Az se zavarta, hogy meglátszott rajta a borhatása. *Nincs hozzászokva* – gondolta megbocsátóan... de mégis nagy kő esett le a szívéből, mikor besötétedett és újra autóban ültek.

Az autó zárt levegője teljesen kiütötte Annát. Bálint kinyitotta az ablakot, hogy a friss levegővel magához térítse, de ez se használt. Megálltak. Arra gondolt, hogy jó lenne sétálni egyet, de látta, hogy ez képtelenség. Ki se tudja húzni a kábult nőt az ülésről. Inkább hátrahajtotta a háttámlát, hogy legalább félig-meddig fekvő helyzetbe kerüljön az utasa. A kis Trabant nem sok kényelmet biztosított. Anna félálomban halkán nyöszörgött.

Ezt jól megcsináltam! Csak nincs alkoholmérgezése? Nem kellett volna engednem, hogy annyit igyon szegényke! De ha rászólok, még azt hitte volna, hogy smucig vagyok, és a pénzt sajnálom a szórakozására... Talán Lelléig kipihereni magát és jobban lesz – tűnődött reménykedve.

Bálint kétségbeejtőnek érezte a helyzetet, mert Annát a kényelmetlen helyzetben való szunyókálás nem hozta rendbe, sőt, mintha még kábultabb lett volna, mikor végre Lellére értek és ébresztgetni kezdte.

– Semmi baj, majd segíték – vigasztalta az asszonyt, mikor az üdülő előtt ki kellett szállni a Trabantból.

Abban reménykedett, hogy a hátsó ajtón észrevétlenül be tudnak menni az épületbe, de zárva volt. – *Már csak ez hiányzott!* – Nem maradt más út, mint a fényesen kivilágított főbejárat. Az éjszakai portás még csak nem is bóbiskolt, hanem azonnal a bejáráthoz ugrott segíteni, mikor észrevette a bizonytalanul belépő párt. Bálintnak úgy tűnt, hogy nagyon furcsa szemeket vet rájuk, ezért a diszkréció

reményében jókora borralalót nyomott a markába. Az öreg megértően bólogatott.

Annát feltámogatták a szobájába.

Szerencsére az asszony szobatársai hazautaztak, így senki nem látta, milyen állapotban rogyott le az ágyra. Még mindig rosszul volt. Úgy érezte, mintha az egész szoba hullámszökevényként körülötte.

Ha ez kitudódik, azt fogják hinni, hogy én itattam le... Jól nézek ki! Nagy cirkusz lesz, ha ez Szidi fülébe jut!

Talán nem is az ital, hanem valami ételmérgezés miatt van ilyen rosszul? – próbált valami megnyugtató magyarázatot keresni.

Megpróbálta felidézni, hol, mit fogyasztott Anna, de összerosódtak a nap eseményei.

– Le kell feküdnöd. Meglátod, holnapra teljesen rendben leszel. Ha nem, akkor keressünk egy orvost. Jó lesz így?

Az asszony kábultan nézett maga elé, mintha nem is hallotta volna Bálint szavait.

– Nem tudok... nem tudok – motyogta.

– Mindjárt segíték – ajánlkozott a férfi, és lesegítette a már félig kigombolt ruhát, de alig nézett az ágyon elterülő fehér testre, annyira előntötte a rémület, hogy pont most beléphet valaki. *Még azt hinnék, meg akarom erőszakolni. Ha befűjják Fényezőnek... kirúgnak. Az a legkevesebb...*

– Hol a hálóinged? – kérdezte türelmetlenül, de Anna nem válaszolt. *Szidi otthon a párna alá szokta tenni – jutott eszébe.* Tényleg ott találta meg Annáét is. Rásegítette a szinte magatehetetlen testre. – *Atyaisten! Mibe keve-*

redtem! Még jó, hogy helyén az eszem és teljesen józan vagyok...

Lefektette Annát, és betakargatta, mint-ha egy beteg kisgyerek lenne.

– Köszönöm. Köszönöm, hogy nem élsz vissza a helyzettel...– motyogta Anna. Becsukta a szemét, és szinte azonnal elaludt.

Mert már megint egy vén marha vagyok! – gondolta a férfi, mikor kilépett a szobából. *Most mi legyen?*

Kiment az üdülőből és órákig kóborolt a parton, hogy kiszellőztesse a fejét, rendezze össze-vissza kavargó gondolatait.

Úgy érezte, olyan szomjas, mint egy száraz szivacs. Keresett egy kocsmát. Reggel azt se tudta felidézni, hány korsó sört ivott meg az éjjel.

8.

Másnap, hétfőn reggel mindketten fáradtan ébredtek. Mikor a folyosón összetalálkoztak, szinte zavartan néztek egymásra. Először Anna szólalt meg:

– Mi volt tegnap?

Bálint tréfával akarta elütni a kérdést, nehogy Anna úgy érezze, hogy a részegségére utal.

– Mi volt? Vasárnap. Egy gyönyörűséges, napfényes, őszi vasárnap.

– Tudod, hogy nem így értettem. Este mi volt? Mikor visszajöttünk... a szobában... Megdugtál? – bukott ki belőle hirtelen a kérdés.

Bálint meghökkent:

– Na de Anna! Hogy beszélsz? Egyébként is... Arra biztosan emlékeznél!

Anna elvörösödött. Már röstellte, hogy ilyen közönséges hangot használt:

– Bocsáss meg. Nem tételeztem fel rólad, hogy erőszakkal... Csak nálam kiesett néhány óra. Nem szoktam ennyit inni és azt hiszem túlzásba estem. Nagyon szégyellem. Nem tudtam, hogy így hat rám a bor. Félek, hogy esetleg félreérthetően viselkedtem és valami megbocsáthatatlan történt.

– Semmi baj – nyugtatta az asszonyt. – Felejtsük el. Én már nem is emlékszem rá, mit mondtál az előbb. Fel a fejjel! Barátok vagyunk. Igaz? Már csak három napig tart a tanfolyam. Ne rontsuk el egymás jókedvét.

Anna hálásan mosolygott.

Beültek az utolsó sorba. Szinte végig levelezéssel töltötték az időt. Egészen megfélekedtek róla hol vannak, már nem érdekelte őket az előadás, csak egymásra figyeltek... Apró gondolatfoszlányokat vetettek papírra, amit olyan fontosnak éreztek, hogy azonnal közölni kellett.

Ilyen semmiségekkel telt el az utolsó pár nap. Esténként a parton sétáltak, vitáztak, beszélgettek. Újra és újra rájöttek, hogy egyformán látják a világ dolgait.

– Ennyire még senki nem értett meg, mint te. Előbb, sokkal előbb kellett volna találkoznunk... – sóhajtott Anna.

– Még most se késő, kispajtás, hidd el nekem, még minden lehetséges...

– Mintha mindig is ismertelek volna...

– Én is úgy érzem, mintha nem lenne „te” meg „én”, csak „mi”. Mi ketten. Hogyan szokták ezt mondani? „Ketten a világ ellen.” Igaz?

Az előadások alatt annyira feltűnően viselkedtek, hogy körülöttük már mindenki tudni vélte, hogy összetartoznak.

* * *

Az utolsó napon csak délig tartott a kötelező foglalkozás. A csoport vezetője búcsúdelutánt szervezett, hogy megköszönjék az előadók munkáját. Ezt kénytelenek voltak az egyik helyi étteremben tartani, mert ebéd után el kellett hagyni a szállást.

Mindenki összepakolt és átvonultak az étterembe. Nagy volt a zsúfoltság, de keveset fogyasztottak. Alig várták, hogy vége legyen az

egésznek. Egy rövid beszédet mondott az egyik túlbuzgó hallgató. Átadták az ajándékokat a vezetőségnek, aztán mindenki mindenkitől elköszönt.

– Nekem csak holnap lesz autóbuszom – mondta Anna szomorúan.

– Elviszlek a kocsival – ajánlotta Bálint.

– Köszönöm, nem. Már foglaltam magamnak egy szobát, itt a szállodában.

– Akkor meghívlak vacsorára. Búcsúvacsorára, hogy végre megünnepeljük a barátságunkat.

– Ez kedves – mosolygott az asszony –, sőt, ha te is csak reggel indulnál, akkor vacsoránál mindjárt koccinthatnánk is a barátságra.

– Így lesz jó, hiszen még a pertut se ünnepeltük meg! – és mosolyogva megsimogatta Anna vállát.

* * *

Bálint haza akart telefonálni, de az előcsarnokban Fényező állította meg.

– Van a kocsimban hely. Velünk jössz?

– Kösz, de nem. Én is autóval vagyok, már ha a Trabantot annak lehet nevezni – tréfált jókedvűen. – Nem is indulok még. Az anyósom innen pár kilométerre lakik és beteg, Szidi megbízásából most őt látogatom meg. Majd csak holnap reggel megyek haza.

Fényező biccentett, hogy jól van, beszállt az autójába és elhajtott.

Most ezt is miért mondtam? – idegeskedett Bálint, de csak pár pillanatig tartott a zavara. Sietett telefonálni.

– Halló... Szidi? Valami elromlott a Trabiban. Beadtam a szervizbe, de nem lett kész. Holnapra ígérték. Azért hívlak, hogy ne izgulj... azt kérdezed, hogy mi a baj? Azt hiszem a kuplungtárcsa... – más alkatrész neve nem jutott hirtelen eszébe – Ha az, akkor csere lesz és elég sokba fog kerülni. Te ne izgasd magad miatta! Mit mondtál? Nagyon rossz a vonal... alig értem mit mondasz... Majd jövök. Puszi – és letette a kagylót.

* * *

Rajtuk kívül alig volt vendég az étteremben. Egy bokszban foglaltak helyet. Bálint merev szertartásossággal toltta Anna alá a széket. Mindketten kicsit feszültek voltak. Hogy hangulatosabb legyen a vacsora, Bálint a pincérrel gyertyatartót, gyertyát hozatott. Anna elmosolyodott.

– Most azt fogják hinni, hogy öreg pár vagyunk és a házassági évfordulónkat ünnepeljük.

– Bizony! Pont jó! Hiszen azt mondtad, olyan mintha már régen ismernénk egymást.

Anna belement a játékba:

– De hol a család? A gyerekek, unokák mért nem tudtak eljönni?

– Ó igen. Ez hiba. Mindjárt kitalálom. Az egyik unokánk Oxfordban tanul, a másik... Mi legyen a másikkal?

– Táncosnő Párizsban... – nevettek...

– És a nevük?

– A nevük? Bálint és Anna. Megfelel?

Kihozták a vacsorát. Bálint bort rendelt, de alig ittak.

– Felvitetjük a szobádba...

A beszélgetés elakadt. Valami ideges zavartság feszült közénk.

Bálint az ajtóig kísérte az asszonyt. Megálltak. Anna látta mennyire tétovázik. Közelebb lépett és alig hallhatóan suttogta:

– Bejössz hozzám?

– Megihatjuk a bort...

– A bor? Ugyan! Persze, majd megisszuk, de ne csapd be magad! Már régóta jóval több köt minket össze, mint barátság. Tudom, hogy minden porcikádban azt érzed te is, amit én...

– Jaj, Anna, te kedves tündér! Hát ilyen öregember kell neked?

– Öreg? Ugyan! Az évek nem számítanak! Nekem igazán elhiheted – suttogta és a szemében apró huncut csillagok vibráltak. – Majd meglátod... Én elő tudlak csalogatni egy kis tündérpraktikával... Gyere, gyere, már így is sok időt vesztegettünk el.

Bálint egy nagy lélegzetet vett és átölelte az asszonyt. Összefonódtak, mint egy ördög-lakat és beléptek Anna szobájába.

9.

Nem érdemes hosszan bogozgatni, hogy kinek mi járhatott reggel a fejében, biztos, hogy a „miért” szóba sem került. Mindketten boldogok voltak, ki-ki a maga módján, anélkül, hogy tudatában lettek volna annak, milyen erők sodorták őket egymás karjába.

Sietve csomagolták a szétszórt ruhadarabokat. Egy üdítő tusolás, Anna gondosan sminkelt. Bálint ámulva észlelte, hogy a szempillafesték hogyan varázsol az asszony kialvatlan arcára pillanatok alatt érzéki, álmodozó tekintetet.

Csodálatos nő. Játékos és komoly, barát és szerető, minden, minden egyben. És a teste! Egész életemben ilyen nőről álmodoztam és most itt van, mint egy nagyszerű, váratlan ajándék – zakatolt Bálint agyában, de csak ennyit mondott:

– Gyönyörű vagy! – Átölelte és legszívesebben újrakezdte volna a szeretkezést, de arra már nem volt idő s attól is tartott, hogy több már nem telne tőle.

10-ig el kellett hagyni a szobát.

Pár csók, annak bizonyosságául, hogy ami történt, nem egy egyéjszakás múltó kaland, hanem valami más, valami több kezdődött el.

* * *

Nagy kerülő volt, de Bálint hazavitte Annát, aztán tovább sietett... hova is? Természetesen Szidihez, aki erre a napra szabad-

ságot kért, otthon várta és most szinte túl-
áradó örömmel borult a nyakába.

Bálint maga is furcsállta, hogy felesége
láttán mennyire előnti az otthon biztonságának
megnyugtató érzése.

Szidi ezerféle kérdést zúdított rá, de most
nem működött a férfi fantáziája, ami át szokta
segíteni az ilyen kellemetlen kérdések megvála-
szolásán.

– Fáradt vagyok. Az a sok unalmas elő-
adás teljesen kimerített, ma reggel meg a szer-
vizben típródtam órák hosszát. Fáj a lábam.
Valami időjárás-változás lesz, mert a gerince-
met is érzem. Ebéd előtt még lefekszem egy
kicsit – hátrította el az asszony kíváncsi érdek-
lődésért.

Szidi lábujjhegyen járva terített, hadd
pihenje ki magát a férje, de ebédre nem került
sor. Már este hat is lehetett, mikor Bálint
ásítva, nyújtózkodva előjött a hálószobából.

– Nem jó ez a sok alvás, az ember minél
többet alszik, annál álmosabb – mondta és
vacsora után azonnal újra lefekvéshez készült.

Az asszony méltatlankodni kezdett:

– Téged teljesen kikészített ez a tanfo-
lyam! Minek ez? Négy év múlva már nyugdíjas
leszel, ha minden jól megy!

– Nem tudom. Lehet, hogy tovább akar-
nak foglalkoztatni.

– Az bizony nem is ártana. Ha Ferike
végez, valószínű, hogy elveszi azt a kislányt.
Még egy kis lakásra valót talán össze tudnánk
klopfolni nekik is. Azt hiszem, ahhoz sajnos
nem elég négy év takarékoság.

– Bizony nem elég négy év... Most kellene újra fiatalnak lenni – mondta, de egészen másra értette, mint a felesége.

* * *

Egy hét se telt el a balatoni napok óta, mikor Anna váratlanul betoppant Bálint irodájába.

– Fényezőhöz jöttem tanácsért, mert nem ismerem ki magam a bruttósításon. Hozzád küldött.

– Magadtól nem is jöttél volna?

– Jobb így! Jobb, mert így nem én tehetek róla. A Sors terel mindig hozzád.

Bálint kiszólt a titkárnőjének:

– Ne zavarjon senki! Fontos számításokat végünk a bruttósítással kapcsolatban.

A biztonság kedvéért a kulcsot is ráfordította, aztán magához ölelte az asszonyt, és úgy forrt rá, mintha soha többé nem akarná elengedni.

Aztán leültek a heverőre és szinte egymás szavába vágva mondták el az elmúlt pár nap történéseit, a keserves vágyódást, a hiányt és hogy mennyire és hogy nem lehet még vége... Anna a férjét is emlegette.

– Tegnapelőtt megint berúgott és részegen be akart jönni hozzám... de bezártam előtte az ajtót. Másnap dühében belém kötött valami apróság miatt és megvert.

– Az állat! – háborgott a férfi.

– Nézd csak – gombolta ki Anna a blúzát, hogy megmutassa a bordáján az apró kék foltot... – itt a nyoma... még most is fáj.

Bálint megértően bólogatott, de már csak az asszony kibuggyanó fehér mellét látta...

* * *

Dél körül Szidi nézett be az irodaházba.

– A férjem elment már ebédelni? – érdeklődött.

– Még itt van, de most nem lehet zavarni. Rendkívül fontos tárgyalása van.

– Fényezővel?

– Nem! Dr. Könnyűnével. Bruttósítanak... – hangjában a mindentudók parányi, fölényes gúnyja rezgett, de az asszony nem vette észre. Komolyan bólogatott. Szinte büszkeség töltötte el, hogy lám, a férje milyen fontos ember, mindenhez ért, ő magyaráz a kis gyakorlatlan lükeknek. Kért egy kávé, hátha véget ér odabenn a tanácskozás, míg elfogyasztja, de mivel továbbra sem nyílt az ajtó, elbúcsúzott a lánytól.

– Bruttósítás... bruttósítás – morzsolgatta magában a szavakat kifelé menet, mert mégsem értette, hogy mit kell azon a bruttósításon annyit tanácskozni, hiszen a rendeletben pontosan benne van a teendő. Már mindenkinek kijön a könyökén, na de úgy látszik, mindig vannak nehézfejük.

A folyósón Fényezővel találkozott össze.

– Hogy van a kedves mama? – érdeklődött a férfi leereszkedően. – Gyógyulgat, gyógyulgat?

– Meghalt.

– Bocsánat, ezt még nem mondta Bálint. Bele kell nyugodni. Mindannyian halandók va-

gyunk. Fogadja őszinte részvéte­met – próbálta kitölteni a csendet, mert Szidi a megdöb­benéstől szólni se tudott. Az igazgató megveregette az asszonyka vállát és tovább ment.

* * *

– Képzeld! Az idióta főnököd most érdek­lődött anyám hogylétéről. Nem tudja, hogy már több mint öt éve meghalt?

– Mit mondtál neki?

– Mondtam, hogy meghalt... de igazán semmi sértőt nem tettem hozzá.

– Helyes. Fényezőre rá kell hagyni! Néha mintha nem lenne egészen komplett.

– Ilyen agyalágyultak ülnek a nyakunkon és kapják a bődületesen nagy, kiemelt fizetést.

– Tudod, most mit talált ki? – kapott az alkalmon Bálint, hogy előre legalizálja az Anna miatt várható elfoglaltságát. – Új munkabeosztásom lesz. Ez időnként túlórázást jelent és még csak nem is jár érte külön pénz! Sehogyan nem tudtam kibújni előle...

– Ezt a pár évet ki kell bírni valahogy. Majd, ha nyugdíjba mész, kipihened – nyugodott bele Szidi, mert érezte, hogy ezen úgysem lehet változtatni.

10.

Bálint a munkahelyét tíz perc kényelmes sétával is elérhette volna, újabban azonban inkább autóval ment. A vidéki egységek ellenőrzése is munkaköri kötelessége volt, bár mindaddig nem sokat törődött vele. Az őszi tanfolyam óta úgy látta, hogy ezt nem lehet elhanyagolni. Minthogy Fényező is szorgalmazta, hogy időnként járja be a környéket, ezért megkezdte a rendszeres utazgatást. Nem volt hét, hogy, egy-két alkalommal ne lett volna esti elfoglaltsága.

Természetes, hogy Annához, mint kezdő fiókvezetőhöz, jutott el leggyakrabban. Ellenőrizni, megmagyarázni való mindig akadt és ez a szakmai beszélgetés kitöltötte az időt, mert Bálint rendszerint a munkaidő vége felé érkezett. Anna beosztottai hamarosan elmentek, és akkor áttérhettek a magánügyekre, Anna panaszaira, leginkább Józsi otromba viselkedésére és természetesen a vigasztalás újra és újra izgalmasan felizzó perceire.

Az ezernyi apróság, ami egy házaspárnál szóváltásra, kisebb torzsalkodásra adhat okot, Anna és férje között dühödt marakodássá fajult, aminek egyre gyakrabban verekedés lett a vége. Józsi a pofonokat osztogatta, Anna pedig karmolt és rügött. A magas sarkú körömcipő komoly fegyvere volt. A szomszédok nem egyszer a rendőrséget riasztották az éktelen ordítózás, sikoltozás miatt.

– Tudod, szombaton mibe kötött bele?
Elfelejtettem zöldséget venni.

– Elképesztő! Ilyen csekélységen fennakadni! De mi köze Józsinak a konyhai dolgokhoz?

– Reggel megbeszéltük, hogy húslevest főz. Felteszi a marhahúst, én meg majd hozom a zöldséget. Na, bumm! Elfelejttem és mire hazaértem, minden bolt bezárt.

– Ő is vehetett volna.

– Nálam volt a pénz.

– Értem már. Féltél, hogy elissza.

– Meg is mondtam neki, hogy ő az oka az egésznek. Ha nem inna annyit, rábízhatnám a vásárlást is! A szemébe vágtam, hogy sosem volt más, csak egy tehetetlen alkoholista. Hiszen ez az igazság! Mégis úgy felhúzta magát, hogy pofonütött.

– Rettenetes. Bár csak mindig melletted lehetnék és megvédhetnék tőle! – háborgott Bálint, és máris magához ölelte a könnyező asszonyt, hogy bevesse a legősibb módszert, amivel az önzetlenség látszatát fenntartva, hatásosan meg lehet nyugtatni egy felzaklatott, zokogó nőt.

Máskor éppen csak elbeszélgették az időt és az asszony lekéste a vonatot, amivel haza szokott járni a munkahelyéről a városba, ahol lakott. Ilyenkor Bálint készségesen hazafuvarozta Annát, aki a hosszú beszélgetések alatt minden otthoni gondját feltárta a férfi előtt. Bálint leginkább csak bólogatott, mert a Trabant hangos motorjától keveset értett az asszony

panaszából, de ennyi elég is volt, hiszen mindig ugyanazok a problémák jöttek elő.

– Ha nem lennél nő, akkor is te lennél a legjobb barátom – suttogta Bálint teljes meggyőződéssel, mert ő is szinte bármit őszintén el tudott mondani Annának, még az olyan rejtett vágyait is, amiket otthon a feleségének említeni se lett volna képes. Egyetlen tabu téma volt, amiről nem volt hajlandó semmit mondani: Szidi. Mit is mondhatott volna?

– A feleséged pasizik?

– Ugyan dehogy!

– Részeges? Alkoholista, mint Józsi?

– Nem.

– Akkor mi hajt téged hozzám?

– Nem tudom... Talán a Sors...

– Igen, igen! Én is úgy érzem, azért születél, hogy egyszer rám találj és én is azért vagyok még életben, hogy a tied legyek. Egyedül csak a tied...

– Csak az enyém...

– Senki nem szeret úgy, mint én! Ha Szidi szeretne, megérezné, hogy felesleges az életedben és az lenne a legjobb, ha szép csendben félreállna.

– Nem! Ő nem tudhatja meg, hogy mi van köztünk. Három gyerekünk van, azok miatt is vigyáznunk kell. Felnöttek, de mégsem értenék meg... Nagyon szeretik az anyjukat.

– Ugyan már! Mindenkinek egy élete van. Nem lehet mindent feláldozni a családért. Ezt nem várhatják el tőled.

– Nem várják el. Ez szóba se került. Nem akarok csalódást okozni nekik.

– De Szidivel ugye nem szeretkezel már?
Bálint hirtelen kijózanodott.

– Annyit ígérhetek, hogy én nem kezdeményezem, de nem utasíthatom el a közeledését, mert az rögtön gyanús lenne.

– Félsz a feleségedtől, aki meg sem érdemel téged? Mit tett ő érted? Semmit! Neki nem kellett megküzdeni érted. Mindent készen kapott.

– Ne mondj ilyeneket! Hagyd abba! Ne is említsd Szidit, mert mindent tönkretesz. Kár ilyesmire pazarolni az időt, úgymenem kell hamarosan – mondta, de nem ment.

Anna időről-időre újra megpróbálkozott vele, hogy kiszedjen belőle valamit a feleségéről. Nem tudta megérteni, hogy Bálint miért bonyolódott bele ennyire a kapcsolatukba, ha nincsenek otthon komolyabb gondjai.

– Ő más és te is más vagy – ennél többet Bálint nem volt hajlandó mondani.

Elzárkózott Anna kérdéseitől, de otthon egyre több dologra figyelt fel, amit eddig észre se vett.

– Mért a konyhában vacsorázunk?

– Mindig itt szoktunk.

– Elég baj. Benn is teríthetnél.

– Ilyenkor este már nagyon fáradt vagyok ki-behurcolni mindent. Jó, hogy nem akarod, hogy dupla tányért tegyek, még talán a kristályt is szedjem elő...

– Szebb lenne, az biztos...

– Ha nem tetszik, menjünk vendéglőbe, akkor nem kell minden áldott este főzőm és mosogatni se kell.

Bálint eddig szinte büszke volt a felesége főztjére, de újabban semmi nem ízlett neki.

– Sótlan! Már megint sótlan a leves.

Legtöbbször meg se kóstolta, milyen, máris szórta az ételbe a sót. Ez különösen ingerelte az asszonyt.

– Legalább kóstold meg, mielőtt sózol!

– Minek? Úgyis sótlan!

Szidi megpróbált férje ízléséhez igazodni, de teljesen hiábavaló volt az igyekezete.

– Elsóztad! Nem tudsz vigyázni?

Teljesen kiszámíthatatlan volt, hogyan fog reagálni a vacsora ízeire. Szidi eleinte védekezett, magyarázott, később jobbnak látta, ha nem reagál férje morgására. Ez használt. Férje hamarosan ráunt a lamentálásra és ezzel a leves problémája megoldódott, a só, vagy sótlanság többé nem került szóba, de mindig akadt más, újabb kifogás.

Minden fontos lett, ami hosszú évek alatt fel se tűnt. Szidi eleinte megpróbált a sarkára állni, visszavágni, de ezzel csak felbőszítette a férjét ezért inkább higgadtan az okokat kezdte keresni. Bálint pedig szokása szerint, másnapra mindig elfelejtette mindazt, amit este még sértésnek érzett.

Az asszony mindent annak tudott be, hogy fárasztja férjét a nagy strapa, a vidéki egységek ellenőrzése, ezért feszült és ideges állandóan. *Csak ez lehet az oka, hogy ilyen értetlen, sőt néha goromba is, a házastársi közeledés szinte már a nulla felé tart. Szegénykém, öregszik, pedig még mindig milyen jóvágású férfinak látszik! Mit lehet tenni?* – Megértő és

tapintatos akart lenni. Minimálisra csökkentette a szeretkezés kezdeményezését és a férfi legkisebb tartózkodására visszahúzódott, nehogy zavarba hozza, vagy az önbizalmának ártson.

Bálint, mit se vett észre neje új – tapintatos – viselkedéséből. *Szidi bizony már öreg hozzám* – állapította meg, ha egyáltalán valamit is gondolt róla. Örült, hogy Szidi egyre ritkábban bújik hozzá. Úgy volt jó, ahogy volt, mert Anna egyre több helyet és időt töltött be életében, szinte már az ő szemével látta a világot és így a feleségét is.

Önkéntelenül hasonlítgatni kezdte a két asszonyt.

Szidi csak motyog, néha alig értem, mit akar mondani. Anna hangja még a telefonban is csodálatosan búg és minden szava tisztán érthető.

Anna mindig elegáns, pedig alig költhet ruhára, hiszen a férje minden pénzt elszed tőle. Szidi maga gazdálkodik kettőnk fizetéséből, mégis a bálából öltözködik. Na és a haja? Már a fodrászon is spórolni akar! Mért nem vesz egy rendes rúzszt, kék, vagy valami más szemfestéket, hogy kicsit jobban nézzen ki? Azt hiszi magáról, hogy így is szép. A szeme? Ugyan! Talán gyerekkorában mondta valaki neki, hogy szép szemű kislány, és azóta is ebből a dicséretből él. Bezzeg Anna bársonyos szempillái! Az álmodozó tekintete! A melegség, ami felém árad belőle, szinte simogat. Megértő és hálás minden szavamért.

Szidinek semmi nem tetszik. Bármit mondok, kapásból rátromfol. Még ha igaza lenne is, csak egyszer tudná befogni a száját! Az ember úgy érzi, mintha ő lenne a családfő, vagy valami igazságosztó bíró a házban. Anna simulékony, hagyja, hogy érvényesüljek. Mivel is? A tapasztalatom, az életbölcességem... a kultúráltságom... Mellette mindig talpig férfinak érzem magam. Hiszen az is vagyok!

Nem is értem, mi köt ennyire Szidihez. Tíz évvel idősebb, mint Anna. Kicsit már megkopott, szürke és unalmas. Mit szerehetnék rajta? Persze, a megszokás, a kényelem, hogy mindig a kezem ügyében van, nincs szükség szép szavakra, hízelgésre... Meg az otthonunk! Tulajdonképpen ő számomra az otthon... és mostanában már nem is veszekszik annyit – melegedett át a szíve és már szinte bánta a lázongó gondolatokat.

Négy év... Még négy évem van nyugdíjig. Ki kell használni ezt az időt. Négy év izgalmas bujkálás... Akkor úgyis le kell mondanom Annáról. Nem lesz több kaland, hazugság. Megöregszem. Szidit nem hagyhatom el – öreg bútor ebben a szép házban –, mellette talán jó lesz nekem is megnyugodni, csendben megöregedni.

11.

Az őszi vége ködös reggeleket hozott, de dél körül már ragyogott minden és délután pár órára újra bearanyozta a Nap a kert kopaszodó fáit. Szidi kitérte az ablakokat. Kihajolt, mert a kapu elé ért a jól ismert Trabant. Bálint nem hajtott be az udvarra, csak beszaladt a házba és pár perc múlva újra megjelent, karján Szidi kedvenc tarka plédjeivel.

– Hé! Hova viszed azokat a takarókat?

Bálint a kiáltásra visszafordult.

– Hideg van már. Nehezen melegszik át az autó. Kell valami az ülésekre, hogy aranyeret ne kapjon az ember.

– Arról volt szó, hogy ma itthon lesz! Hova a csudába mérsz már megint?

A férfi bedobta a plédeket a kocsiba, aztán meggondolta magát és bejött a kertbe, az alacsony földszinti ablakhoz, ahol Szidi könyökölt.

Odahajolt az asszonyhoz és megcsókolta.

– Maradj itthon – kérlelte Szidi.

– Nem lehet... Ígérem, hatra megjövök.

– Ne menj el...

– De... de... nekem most muszáj men-nem... majd jövök – bólogatott Bálint hevesen.
– Meglátod, elmúlik ez is, mint annyi más... Még egy kicsit légy türelmes... Bármit gondolhatsz, de azt tudnod kell, hogy szeretlek, és én ezt rajtad kívül még soha senki másnak nem mondtam.

Mire Szidi felfogta a hallottak értelmét és legördült az arcán az első könnycsepp, addigra már nyoma sem volt a Trabantnak a kapu előtt.

Mit csinál a legtöbb nő, ha veszélyt érez? Szidinek is az volt az első dolga, hogy elszaladt a fodrászhoz, aztán egy kis szolid sminkkel megpróbált segíteni a megjelenésén. Végül arra gondolt, hogy a hideg vacsora után valami finomsággal kellene meglepni Bálintot. A krémes a kedvence. Négy darab elég is lenne, de az nem mutat a tálon. Inkább tizenkettőt vett, abból jut is, marad is.

Hatkor már izgatottan várakozott az ablaknál. Idegességében a hűtőhöz ment és meg-evett egy krémest. Fél óra múlva még egyet.

Korán sötétedett, nem látott ki az útra. Egyre idegesebb lett. Már vacsoraidő volt, meg-terített. Úgy érezte éhes, de meg akarta várni Bálintot. Inkább még egy krémest vett elő.

Ahogy múlt az idő, egyre gyorsabban fogyott a sütemény.

Ennyit már nem találhatok fel – nézett be rémülten a hűtőbe, ahol már csak két krémes árválkodott. *Nem is érdemli meg!* – dűnnyögte keserűen, mikor az utolsó kettőt is elfogyasztotta. A tálat bevágta a mosogatóba, aztán dühösen végigdőlt a heverőn. Már nem bánta, ha tönkremegy a frizurája, elkenődik arcán a smink, befúrta fejét a párnába és álomba sírta magát.

Arra ébredt, hogy a férje áll mellette.

– Már régen megjöttem, de olyan mélyen aludtál, hogy nem volt szívem felzavarni.

– Nem győztelek várni. Mi történt? Hol voltál ennyi ideig?

– Nem mondtam? Munka után a fogorvoshoz mentem, az esti rendelésre. Azt hittem ilyenkor kevesebben lesznek, de úgy látszik mindenki erre számított. Sokat kellett várni.

Szidi megkönnyebbülten sóhajtott.

– Hozom a vacsorát, de azt hiszem, én csak egy kis teát fogok inni. Nem érzem jól magam... biztos valami vírus kerülget.

– Elég csapzottnak látszol! Gondolod, hogy lázas vagy? Hozom a hőmérőt.

– Ne! A hőmérőtől úgyse múlik el. Az orvos meg ilyenkor már nem rendel.

– Felviszlek az ügyeletre.

– Nem megyek sehova. Érted? Nem megyek!

– Ne kiabálj! Ha nem, hát nem. Adok egy aszpirint. Megiszod a teát, jól betakaródzol, hogy megizzadj. Talán holnapra jobban is leszel. Ha nem, akkor reggel elmegyünk az orvoshoz. Bújj be az ágyba, a többit majd én elintézem.

Ennyi gondoskodás láttán az asszony már nem mert ellenkezni. Nagy nehezen legyűrte a fél liter forró teát és háborgó gyomra ellenére megadóan tűrte, hogy Bálint nyakig betakarja. Hajnalig nem jött álom a szemére, csak izzadt, hánykolódott és fogadkozott magában, hogy életében több krémest nem eszik.

* * *

Szidi néhány nap gyengélkedés után jobban lett. Ő úgy fogalmazott, hogy „meggyógyult”, de úgy érezte szüksége van egy kis

kényeztetésre, ezért pénteken délután bement a virágboltba. Tulajdonképpen sajátmagát lep-
te meg egy cserép orchideával. Ilyenkor fizetés
után nem tudott ellenállni a vásárlási váagnak.
Ez a virág, ami mostanában divatos volt és
egyúttal olcsónak is tűnt, boldoggá tette.
Persze jobban örült volna, ha Bálint lepi meg
vele, de ahhoz valami ünnepi alkalom kellett
volna. A férfi vidám, egyetértő mosolya mégis
jólesett, mikor bemutatta neki az új szerze-
ményt.

A másik szobában megszólalt a telefon.
Az asszony alig figyelt a csengetésre, úgy
elmerült a virág okozta gyönyörűségben.

– Vedd fel te!

Bálint egyből ugrott, bár el se tudta
képzelné, ki lehet ilyenkor.

– Anna! – ismerte fel azonnal a telefonáló
hangját. – Anna, ez örültség!

– Ugyan! Ne ijedezz! Ha Szidi veszi fel,
azt mondtam volna, hogy téves. Csak el akar-
tam mondani valamit.

– Ilyen sürgősen?

– Képzeld! Józsi múlt héten kapott egy
beutalót Hévízre, az ízületeit áztatni. Jobb lett
volna, ha elvonókúrára dugják be valahova, de
ez is megteszi. Két hét szabadság. Most nyu-
godtan feljöhetsz a lakásba. Tudod, hogy az
irodában már nem biztonságos. A takarítónő
kezd furcsán nézni rám, hogy annyiszor mara-
dunk ott munkaidő után. Kinn a szabadban
meg hideg van. A Trabantot nem akarom sér-
tegetni, de elég kényelmetlen szerelmeskedés-
hez...

– Értem.

– Dehogy érted! Ez azt jelenti... hogy gyere! Már három napja magam vagyok... Gyere azonnal, nem tudok tovább várni. Minden percet ki kell használni...

– Repülök – válaszolta a férfi, bár még maga se tudta, hogy hogyan.

Közben Szidi érdeklődött:

– Ki volt az?

– A doktornő. Tudod, a fogorvos Egerszegről. Azt mondta, hogy nem sikerült a mintavétel.

– Ja, az a korona, ami miatt múltkor nála voltál...

– Kérte, hogy menjek be az esti rendezésre. Mindjárt indulok. Mire elkészülsz a vacsorával, talán már itthon is leszek.

– Siess, de azért ne törd ki a nyakad! – szolt Szidi és kiment a konyhába.

Bálint siettékben megbotlott, éppen csak hasra nem esett, de ügyetlen egyensúlyozó mozdulatával feldöntötte az asztalon álló virágcserepet. Egy pillanatig ijedten nézte a kiborult földet, aztán egy hirtelen ötlettől vezérelve, visszalépett és letörte az orchidea szép, hosszú-szárú virágát, majd kiviharzott a házból.

* * *

– Jaj, te kedves, ez igazán gyönyörű! – lelkesedett Anna a virág láttán – ezért jutalmat érdemelsz. Én éppen tusolni akartam. Gyere te is – húzta magával a férfit a fürdőszoba felé. – Ketten együtt. Olyan lesz, mintha igazán egyedül az én emberem lennél.

Bálint szinte kábultan követte.

– A tied... egyedül a tied... – és már dobálta is le magáról a ruhát.

* * *

Mikor Bálint hazaért, Szidi még mindig böögött, sőt férje láttán újult erővel tört ki belőle az elkeseredés:

– A virágom! Mi lett az orchideámmal? Te csináltad ezt a disznóságot?

– Én? Nem is voltam itthon!

– A föld is kiborult!

– Talán a macska... hiszen nyitva volt az ablak, úgy emlékszem.

– A macska? Leverhette, de hol a virágja?

– Talán megette!

– A virágot?

– Mért ne? Ki tudhatja, melyik macskának mi a gusztusa. Emlékezhetsz, hogy a szomszédéké a paradicsomot szerette! Egyebet is hallottam. Van, amelyik uborkát, vagy nyers krumplit eszik. Ne sírj már! Holnap veszek neked másikat. A legszebb orchideát, ami csak van a virágboltban.

Erre Szidi szipogása kicsit alábbhagyott.

– Gyere szépen – unszolta a férfi. – Erre a nagy ijedtségre, jól fog esni egy meleg tusolás. Vagy inkább ketten együtt. Majd én megmosom a hátad. Na, jó lesz?

Megfogta az asszony kezét és szinte megrészegülten, boldogan húzta maga után a fürdőszobába. *Most végre tudok mutatni neki valami újdonságot!* – gondolta.

Gyorsan levették magukról a ruhát.

Az intim hangulat azonban hamar elszállt, mert Szidi dundi, töltött-galamb alakja mellé a férfi nem fért be a kabinba. Bosszúságát pár perc múlva a hálószobában vezette le, ürügyet találva a morgolódásra.

– Milyen ez az ágy! – méltatlankodott, mert eszébe jutott Anna habkönnyű, csipkés ágyneműje.

– Az előbb húztam át.

– Nem vagy képes egyszínű párna és paplanhuzatot előszedni? Ha nincs, vegyél újakat!

– Most nem lehet. Ferikének kell pénz. Ezeket nem fogom kidobni. Különben is, ha nem tetszik, menj szállodába! – pöccent be Szidi, de fel se tételezte, hogy erre sor kerülhetne.

* * *

Míg Józsi a szanatóriumban volt, a pár szinte naponta találkozott. Repült az idő, ezért igyekeztek minden szabad percet kihasználni.

– Mondd Bálint, ha előbb, sokkal előbb találkozunk, akkor most én lennék a feleséged?

– Bizony, ez csak egy szép álom, de még annak is nehezen képzelhető el.

– Miért?

– Csacsikám. Mikor én nősülő korban voltam, te még kislány voltál. Rosszkor születünk. Időben, térben egymástól távol.

– Nem tudnánk mi ketten helyrehozni, amit a Sors ilyen nagyon elrontott?

– Ne fájdítsd a szívem, picikém!

– Veled minden más lett volna... és még most is más lehetne.

– Ne szomorkodj! Akkor vagy a legbájosabb, ha mosolyogsz, ha nevet a szemed. Emlékezz csak rá, mit szoktál mondani! Szabadon, konvenciók nélkül, úgy a legszebb egy kapcsolat. Nem a papírok számítanak, hanem, hogy megértjük egymás gondolatait, legtitkosabb vágyait.

Hallgattak. Hosszú furcsa csend ült közékük. A férfi zavartan kérdezte:

– Valami baj van?

– Nincs. Csak... csak azt hiszem, terhes vagyok...

Bálint elképedt, sőt megrémült, de igyekezett nem kimutatni. Szinte faarccal szólalt meg:

– Azt mondtad nem kell vigyázni.

– Azt hittem...

– Utána se vettél be semmit? Tudod... olyan esemény utáni tablettát.

– Allergiás vagyok rá...

– Most mit lehet tenni?

– Megtartanám... de...

– Én mindenben melletted állok, de neked kell dönten.

– Nehéz a helyzetem. A munkatársaim mind tudják, hogy már régóta nem élek a férjemmel házasesetben.

– Ez probléma a mai világban?

– Nem... De valamit csak kell mondanom! Nem foghatom a Szentlélekre!

– Kinek mi köze hozzá! Mindig azt mondtad, hogy szabad vagy. Nem tartozol senkinek, semmivel...

– Igen... De Józsi agyonver, ha megtudja.

– Ha bántani mer, megölöm.

– Téged lecsuknak, én meg végleg magam maradok a világban.

– Istenem, én hoztam rád ezt a bajt. Szegény kicsi csillagocskám...

– Ha Szidi megértené a helyzetemet... a helyzetedet és félreállna, akkor együtt felnevelhetnénk.

– Nem mondhatom el neki. Ha elválok tőle összeroppan. Nem bírná ki... Ezt nem tehetem meg vele ennyi év után. Mindent megteszek érted, de ezt nem kívánhatod.

– Milyen szép gyerekekünk lehetne...

– Ki nevelné fel? Mire érettségiző lenne, én már hetvenen is jóval túl lennék, ha egyáltalán élek addig. És neked is késő. A te korodban gyereket szülni! Jó, jó! Fiatal vagy, persze hogy fiatal! Nem akartalak megsérteni, de egy terhességhez... szóval már kicsit... hogy úgy mondjam... koros. Előlről akarsz kezdeni mindent, ami egy csecsemővel jár? Mosás, pelenkák, szoptatás. – Megpróbálta szépíteni a hirtelen kimondott véleményt. – Jaj, azok a gyönyörű melleid! Mivé lennének?

– Én mindent vállalnék érted. Talán mégis... talán lehetne...

– Nem. Én is sajnálom, de ennek semmi értelme. Voltál már orvosnál?

– Még nem. De ha nincs más lehetőség, elmegyek. Tudom, mivel jár. Három nap a

kórházban és vége! Vége az én reményemnek is, hogy ezután örökké veled lehetek. Majd kitalálok valamit. Most az a legfontosabb, hogy Józsi ne tudjon meg semmit. Ugye te nem hagysz el? Az nem lehet, hogy mindig én legyek a vesztes!

– Persze. Mondtam, hogy mindenben melletted állok, de neked kell megoldást találni. Most mennem kell. Jövő héten jelentkezem.

Még futólag megcsókolta az asszonyt és bevágta magát az autóba. Kettesből indított és úgy hajtott, hogy szinte azt se látta hol jár. A gondolatai teljesen összekavarodtak. Szegény Anna, szegény Szidi, de legjobban saját magát sajnálta. A fejét tudta volna a falba verni. *Meg kellene szökni... kiszökni ebből a nyavalyás életből, ahol semmi nem megy simán...*

Teljesen elszakadt a valóságtól és egyre jobban belelovalta magát valamiféle pánikhangulatba.

Az ország túlsó végén kellene állást keresni, ahol nem talál meg Józsi, se Anna, és igen... Szidi se! Ahol békén hagynak a nők. Inkább kőbányába megyek követ törni, vagy úrhajósnak jelentkezem. Lőjenek ki valahova a világűrbe, a Holdra, vagy a Marsra, csak innen el valahova, akárhova... Semmi nem kell, semmit nem viszek magammal... csak a kutyámat... Gyere Bodri kutyám... Ja, nem is Bodri, hanem Rex...A francba az egészet...

Aztán csak valami nagy surrogást hallott és elvesztette az eszméletét.

Nem tarthatott sokáig, mert mikor kimászott a kocsivalól, még forogtak a kerekek és a

törött villanyoszlop egy darabja is ott hintázott a vezetéken lógva.

Összetörtem a kocsit! Szidi ezért leharapja a fejem – ez volt az első gondolata, aztán a megkönnyebbülés. – Jó, hogy egy régi, fa dúc-nak mentem neki és nem valami betonnak.

Mit lehet tenni? Most azt kell megoldani, ami közvetlenül itt van az orrom előtt.

A Trabant összetört. Hogyan? Ez kissé zavarosnak tűnt.

Le szeretett volna inteni egy járművet, de ezen a mellékúton nem volt forgalom. *Mikor kellene soha nincs!* Elindult gyalogosan abba az irányba, amerre egy kis kocsmát sejtett. Megtalálta. Először az autómentőnek telefonált, aztán Annának.

Most, hogy maga is bajban volt, már nem érezte Anna gondját olyan szörnyűnek, pláne, hogy az asszonynak is hallhatóan lelkiismeret-furdalás csengett a hangjában, talán úgy érezte ő rakott túl nagy terhet a férfire, azért érte baleset. Egymást nyugtatták, mentették.

Végre megjött az autómentő és elvitték a szinte totálkáros kocsit. Mikor mindezt elintézte, Bálint egyik barátját hívta fel, hogy jöjjön érte és vigye orvoshoz, majd haza.

Úgy érezte, nem lett nagyobb baja. Minden tagja ép volt. Az orvostól is csak egy nyugtatót kapott az ügyeleten és három nap pihe-
nésre ítélték.

* * *

Szidi a tv előtt ült, amikor a férje végre hazaért. Szinte fel se nézett Bálindra, mert

éppen egy izgalmas krimi adtak. A tettes egy sötét folyosón át menekült...

– Drágám, baj van. Összetört a Trabant.

– És te?

– Én megúsztam épségben.

– Akkor ne izgasd magad! „A gépkocsi veszélyes üzem.” Egy baleset is benne van a pakliban mindenkinek, aki vezet. Csak az a fontos, hogy neked nem esett bajod. Egye fene azt az autót! – mondta Szidi és visszafordult a televízió felé. A nyomozó éppen akkor kattintotta rá a bilincset a gyilkos kezére.

Ettől a fogadtatástól Bálint megkönnyeb-
bült egy kicsit és megpróbált megbékélni a
helyzettel.

*Szidi már csak ilyen. Apró ügyeken ki-
borul, bohából elefántot csinál, de ha nagy a
baj, akkor nem a balhézáson jár az esze. Nincs
siránkozás, perpatvar. Lehet rá számítani. Ő az
életem biztonságos hátországa.*

Bálint a balesetet mégsem úszta meg
olyan sértetlenül, mint ahogy az ügyeleten
látták. Másnap kiderült, kettőzve lát minden
vonalat és ezért írni-olvasni sem tud. Nyilván
alaposan beverte a fejét.

Szidi nem sokat adott a tiltakozására,
elzavarta a háziorvoshoz. Csak akkor ijedt meg
igazán, mikor Bálint hazaért és elmondta az
orvos diagnózisát. Agyrázkódás. Azonnal ágyba
parancsolta és napokig fel se engedte kelni.

Az első két nap csak eltelt az alvással,
pihenéssel, mert a gyógyszerek is elkábították,
de harmadnap már minden eszébe jutott és

alig tudta Szidi előtt leplezni zaklatottságát. Nehezen tűrte a tehetetlen semmittevést. Anna terhessége járt a fejében és rémülten latolgatta az eshetőségeket.

Maga mellé kérte a telefont, azzal az örüggyel, hogy legalább a munkatársaival tartani szeretné a kapcsolatot. Az asszony azonnal teljesítette a kérést. Könyvet, újságot is tett a telefon mellé, hátha arra lenne kedve, míg ő nincs otthon. Hadd próbálkozzon, javul-e már a látása.

Bálint alig várta, hogy Szidi kitegye a lábát a lakásból, azonnal felhívta Annát a munkahelyén.

– Anna, Anna! Mi van veled?

– Most csak magaddal törődj! Már hallottam az agyrázkódásról. Gyógyulj meg, másra ne gondolj! Józsi felhívott, hogy holnap hazajön, – nem bírja az ottani kosztot. Szerintem inkább a pia hiányzik neki. Te ne aggódj miatta! Minden rendben lesz. Okos nő vagyok én! Már megvan a tervem. Ne hívj fel, majd inkább én jelentkezem, ha minden elrendeződött. Szeretlek – azzal letette a kagylót.

*Ezek szerint mindent el tud rendezni.
Akkor nincsen semmi baj!*

Szinte azonnal fálnak fordult és újra elaludt.

12.

Szidi minden intéznivalót levett a férje válláról. Szaladgált az ügyes-bajos ügyekben, orvoshoz a táppénzt intézni, a szervizbe, hogy mi lesz a javítással, a biztosítóhoz, megkérdezni, hogy mi jár a baleset miatt. Szerencsére Casco is volt a Trabantra, így a kár nagy része megtérült, éppen csak az volt a gond, hogy a szerviz alkatrészhiánnyal küzdött és egyelőre nem tudták elvégezni a javítást. El kellett volna fogadni, hogy totálkárossá nyilvánítják a roncot, ahogy a biztosító javasolta, akkor újat kapnak, de túl nagy lett volna az önrész, így inkább megvárták, hogy megreparálják az összes hibát.

Talán tíz nap is eltelt, mire Bálint látása annyira rendbejött, hogy elmehetett dolgozni. Annáról még mindig nem volt újabb híre. Nem bírta tovább a bizonytalanságot. Felhívta a fiókirodát. Az adminisztrátor vette fel a telefont.

- Elkészítették a bruttósítást?
- Már régen. Be is küldtük.
- Beszélhetnék a fiókvezetővel?
- Nem tudom adni.
- Hogyhogy?

A túlsó hang kicsit közlékenyebb lett.

– Otthon van. Kórházban volt. Azt hiszem, valami szövődmény lépett fel, mert még nem dolgozik.

– Kérem, adják át neki, hogy jobbulást kívánnak a központ dolgozói.

- Kivel is beszéltem?

– Bozót... Bozót Bálint vagyok a központból... Mondják meg neki, hogy kerestem.

Szövődmény... – ez ijesztően hangzott és Bálintnak a gyomra is összeszűkülött mikor letette a kagylót.

Felesleges volt az idegeskedés. Semmiféle szövődményről nem volt szó. Anna ezzel csak a munkatársai előtt adta magyarázatát több napos hiányzásának.

Következő héten már személyesen jelent meg az irodaházban, hogy rendezze az ügyeit.

Először Fényezőt kereste fel.

A főnök zavart idegességgel fogadta.

– Nos... foglalj helyet...

Anna szó nélkül leült a fotelbe, otthonosan keresztbevetette a lábait, előkotort egy cigarettát és rágyújtott.

– Mi van gyönyörűm?

– Túl vagyok rajta. Nem kell tovább félned, hogy a családod megtud valamit a mi kis közbiztonságunkról – a füstöt Fényező felé fújta. Egyet pöccintett a cigarettán. A hamu a szőnyegre pottyant, de a környezetére máskor kínosan pedáns férfi észre sem vette. Egy kis megkönnyebbült sóhajjal nyugtázta Anna szavait:

– Na, látod... Ez így rendben is van. Természetesen továbbra is mindenben számít-hatsz rám.

Anna elégedetten bólintott és máris elköszönt, mert más intéznivalója is volt még. Felment a személyzeti osztályra Gyuri bácsihoz.

– Édes lányom, csakhogy újra itt vagy! Hallottam, hogy beteg voltál. Én igazán nem gondoltam, hogy abból a kis himi-humiból ilyen baj lesz. Hiszen alig történt valami!

– Gyuri bácsi! Én egy komoly gyulladást kaptam, de hála istennek sikerült kikezeltetni.

– Sajnálom kedves, de ha rendben vagy, ne is említsd többet. Rengeteg munka szakadt rám. Holnap vizsgálom át az évi minősítéseket. Természetesen nem feledkezem meg az érde-meidről.

– Remélem is! Azt hiszem, ez a legkevesebb, amit elvárhatok a történetek után – villant rá az asszony szeme és búcsúra nyújtotta apró fehér kezét. Az öreg szinte alázattal csókolta meg.

Anna ezután Bálint irodájába ment. Nem is köszönt. Fáradtan lerogyott a kanapéra. Szó nélkül, tágra nyitott szemekkel nézett Bálindra.

A férfi szinte remegve szólalt meg:

– Az Istenért Anna! Mi van veled? Majdnem beleőrültem már az aggodalomba!

– Minden úgy kezdődött, ahogy elterveztem... de nem gondoltam, hogy ilyen rettenetes lesz...

– Mondd! Mondj el mindent...

– Megjött Józsi, én pedig kedvesen mosolyogtam rá, mintha a távollét elfeledtetett volna velem minden sérelmet, amit eddig okozott. Este nyitva hagytam a szobámat...

– Jaj, Anna!

– Ennek így kellett lenni! Bejött és azonnal nekem esett. Próbáltam jó képet vágni hozzá, hiszen azt akartam... rá akartam fogni a

terhességet, hogy megtarthassam a gyermekünket. Az egészségből egy szörnyűség lett. Biztos bevett valamit, mert hajnalig nem hagyta abba... hiába védekeztem, könyörögtem, hogy elég... elég... nem bírom tovább... Végül kínomban lerúgtam az ágyról, hogy megszabaduljak tőle... Úgy éreztem magam mintha egy egész ondózsák lennék. Reggel megmondtam neki, hogy megyek az orvoshoz, hogy tisztítson ki. Hozzon rendbe, mert tele vagyok sérülésekkel. Ha még egyszer hozzám ér feljelentem erőszakért. Hiszen az is volt!

– És a terhesség? Elhitte?

– Azt nem is mondtam neki, mert pár hetet várni kellett volna, hogy hihető legyen. Gyorsabban túl akartam lenni a problémán, ezért mást találtam ki. Mikor megjöttem az orvostól, azt mondtam neki, hogy egy cisztát találtak és sürgősen el kell távolítani. Józsi sírt és maga vitt be a kórházba. Másnap megvolt.

– A műtét?

– Igen. Az abortusz. Előtte rád gondoltam és alatta is. Hogy egyedül érted teszem... a te nyugalmadért... a családod nyugalmaért...

– Tudod, hogy melletted állok. Soha nem lehetek elég hálás azért, amit miattam el kellett tőrnöd.

– Te vagy a legrendesebb férfi, akivel talákoztam. Tudom, hogy számíthatok rád.

– Igen... igen. Szeretnék mindig veled lenni... Szeretnék megkímélni minden kellemetlenségtől.

– Kellemetlenség? Az nagyon enyhe kifejezés arra, amin keresztülmentem!

– Tudom, drágám, tudom.

– Milyen szerencsétlenek vagyunk, mi ketten! Ha nem lennél nő, nem lenne ennyi problémánk és nem kellene ilyen kettős életet élnünk. Nem kellene Szidi előtt alakoskodnod... és én is biztonságban lennék. Józsi sem tarthatna állandó rettegésben...

– Néha én is úgy érzem, összeroppanok attól a szorítástól, hogy nem lehetek melletted, nem védhetlek meg minden keserűségtől.

– Nem tudnád otthon tisztázni mégis a helyzetet?

– Majd... majd megoldom valahogyan.

– Sajnálak és Szidit is sajnálom. Hidd el, nem akarlak elvenni a feleségedtől, csak téged szeretnék megmenteni a gyöttrődéstől. Nem bírom már nézni, hogy így gúzsba vagy kötve. Nekem mindegy, én már régen túl vagyok minden hülye, kispolgári gátláson és tudom, hogy te is úgy gondolkodsz, mint én. Mi szabad lelkek vagyunk. Egyedül csak Szidi az, aki beléd kapaszkodik!

– Ebben igazad van, de nem akarom Szidit megbántani, mert ő nem tehet arról, hogy mi egymásra találtunk. Vigyáznunk kell, hogy ne tudjon meg semmit. Néha úgy érzem, nem ezt érdemli tőlem, de nem tehetek róla, hogy számomra te vagy a mindenség, a sors, az igazi társ, álmaim asszonya, akit az ég is egyedül nekem rendelt... Jövő héten készen lesz az autó és akkor újra mienk a világ!

Annát az autójavítás ügye nem hozta lázba. Gondolatai az előző mederben folytak to-

vább, újra és újra csak Bálint feleségét hozta szóba.

– Biztos, hogy Szidi nem tolerálná a kapcsolatunkat?

– Biztos. Neki olyan kispolgári nézetei vannak. Család, gyerekek, munka, minden nap ugyanaz a verkli... és egy álmvilágban él. Nem ébreszthetem rá a valóságra! Nem törhetem össze! Amíg dolgozom, bármikor találok valami ürügyet, hogy találkozhassunk. Ha nyugdíjaznak, nem tudom, mi lesz tovább, de ez még majdnem négy boldog évet jelent. Addig majd csak történik valami. Ne gondolj most Szidire, csak bújj ide hozzám.

Átölelte Annát és szinte kétségbeesve csókolta, mintha félne, hogy máris elveszíti.

Az asszony csak egy pillanatig tétovázott. Azonnal átlátta, hogy a duzzogás csak rontaná a helyzetet, jobb, ha tovább tüzeli a férfit és minden női tudását bevetette az ölelkezésbe, hogy lenyűgözze, magához kösse partnerét.

13.

Március 8. Nőnap. Ez mindig olyan felemás alkalom volt, munkanap is, ünnep is. A vállalatnál dolgozó hölgyek süteményt, szendvicset hoztak, sőt üdítős üvegekben némi komolyabb innivaló is beszökött, azzal, hogy majd munka után kerül terítékre. De hát ki maradt volna akár egy perccel is tovább az épületben, mint amíg feltétlenül szükséges?

Egyik évben az igazgató hatalmas kosár rózsát hozatott be, amiből minden nő megkapta a magáét, sok-sok puszi kíséretében. Értsük ez alatt, hogy minden férfi, minden nő felköszöntött. Koccintottak is rá. Ó, éppen csak egy nyalintásnyit ittak, egyszer egy évben nem számít. Ilyenkor amúgy sem illik szondáztatni!

Aztán elő is kerültek a szekrényben rejtegetett tálak, jó kis hazaival.

Ez volt az igazi! Régi szép idők...

A rendész azonban abban az évben nem kapott se jutalmat, se fizetésemelést, így a szokásosnál is éberebben őrizte a rendet. Feljelentette az igazgatót, hogy ugyan milyen pénzből fedezte a március elején még méregdrága virágokat... Meg az a dorbézolás munkaidőben?

Az igazgatót napokon belül leváltották. Hiába mutatta a számlát, hogy a rózsákat saját pénzéből vette.

Akkor nevezték ki a helyére Fényezőt.

Azóta csak hóvirágot kapnak a nők a vállalatnál, azt is saját kezükkel szedik a férfiak.

A hölgyek igyekeznek barátságos képpel bizonygatni, hogy ettől mennyire meg vannak illetődve, de persze se kajára, se piára ne számítson a férfinép. Most is így alakult. Pár köszöntő szó után mindenki ment a dolgára.

– Lányok! Ha már így kicsíptük magunkat – igaz, ami igaz, mindenki a legjobb formájában jelent meg az ünnepi alkalomra – melő után rászánhatunk egy órácskát a magunk örömére.

– Rendben! Megyünk a presszóba.

– De nem ám kávézni!

– Remélem.

A többség inkább haza sietett, de tizenketten kitartottak az elhatározás mellett. Szidi sem akart kimaradni az ünneplésből.

Alig várták, hogy leteljen a munkaidő, lecsapták a ceruzát, tollat. Sietve elmentették a számítógépen az utolsó adatokat, hogy végre egy igazi Nőnapot csinálhassanak maguknak. A drágalátos férfiak nélkül!

– Irány a presszó – adta ki a parancsot Juli, a szürke kis irattáros és egészen kivirult a saját lelkesedésétől.

A kora tavaszi napfény bearanyozta az utcát, a házakat, a fák kopasz ágait, úgy érezték, hogy az egész világot. Minden ragyogott. Ők pedig olyan büszkén lépkedtek, mintha ez a kis kiruccanás legalábbis a nőmozgalom harcosaivá avatná őket.

* * *

A presszóban összetoltak néhány asztalt. Nagy hanggal igyekeztek kifejezni jókedvüket és bátorságukat, hogy most az egyszer se család, se férj nem számít.

– Mindenki azt rendel, amit akar!

– A végén összedobjuk a pénzt.

Az egyenjogúság bizonyosságául konyakot, sört rendeltek, ki-ki ízlése, illetve pénztárcája szerint. Az édesszájúak likőrt kértek, Szidi csak egy pohár cinzanót hozatott.

A nagy vidámkodás fél óra alatt lecsengett és előkerültek a gondok, bajok. Az ital feloldotta a feszélyezettséget és egyesek hamarosan kitálalták intim problémáikat, bánatukat, a férjek, szeretők viselt dolgait, közösen megállapodva abban, hogy minden férfi gazember.

Szidi magában egy kis megelégedéssel nyugtázta, hogy azért vannak kivételek, hiszen lám csak, neki Bálintra nincs különösebb panasza. Kicsit unalmas lett, mióta öregszik, de kinek mi köze hozzá! Bele se szólt volna a többiek fecsegésébe, ha nem szegezi neki a szomszédja a kérdést.

– Te vagy köztünk a legidősebb, biztos sokat láttál. Mi a véleményed... Ha választhatnál, mit tartanál megbocsáthatóbbnak, ha a férjed beleszeret valakibe, vagy ha alkalmilag egy prostihoz megy dugni?

Szidi első pillanatban nem is tudott mit mondani. Kicsit elgondolkodott, de mivel látta, hogy minden szem rá szegeződik, komolyan meggondolta a dolgot.

– Azt hiszem, ha a férj egy egészséges kurvával fekszik le, az kevesebbet árt, mert az

csak egy aktus, szükséglet, talán nem is igazi csalás, de ha a szívét, lelkét, a gondolatait is mással osztja meg, az bizony sokkal fájdalmasabb lehet.

Az egyik kicsit már pityókás nőből hirtelen kibukott a sajnálkozás:

– Hát te már csak igazán tudod, mennyit kell kibírni egy asszonynak!

Szidi furcsállta a megjegyzést és nem válaszolt, de még otthon is ezen rágódott, mikor Bálint hazajött és kicsit unottan megkérdezte:

– Milyen volt a Nőnap?

– Emlékezetes. Igen, azt hiszem, sokáig nem fogom elfelejteni.

* * *

Nem is felejtette el. Napokig töprengett, mi lehet a kolléganő furcsa megjegyzése mögött. Méregette a férjét, megpróbált felidézni valamit a közelmúltból, ami eltér a férje régebbi viselkedésétől.

Sokat dolgozik. De hát kell a pénz!

Vacsoraidőre se ér haza. Mert a sok elfoglaltság miatt fogorvoshoz is az esti rendelésre jár – mentegette magában, de mivel minden naivitása ellenére féltékeny természete volt, lassan a gyanú árnyéka lepte be az agyát. Rémulten keresgélt valami áruló nyomot – Hoppá! Az autó hamutartója tele volt hamuval, pedig ő nem dohányzik. A múltkor meg egy pár fekete női kesztyű volt a kesztyűtartóban! Azt mondta, találta... Valami nőügye lenne? De hol? Kivel?

A fogorvos! Az is nő! Talán azért készülnek el ilyen lassan Bálint fogai, mert ezzel akarja magához kötni az a vén hárpia, hogy újra és újra találkozhassanak. Na, megállj csak te szemét! Most megkapod a magadét...

Kikereste a telefonkönyvből a fogorvosnő rendelőjének számát.

– Halló! Bozótné vagyok – csicseregte a tőle telhető legkedvesebb hangon.

Sajnos nem a doktornő, hanem az asszisztense volt vonalban, de Szidi feltalálta magát.

– A férjem elfelejtette, hogy melyik este kell legközelebb kezelésre mennie. Lenne szíves...

– Valami tévedés lehet. Délelőtt 8-12-ig és délután csak 2-4-ig van itt a doktornő. Este nincs rendelés. Bozót nevű páciens nincs is előjegyezve.

Szidi ijedtében szólni se tudott. Köszönés nélkül lecsapta a kagylót.

Mi ez? Mi ez, mi ez... Mióta hazudozik nekem Bálint mindenfélét összevissza? – zakatolt az agyában – Hol vagyok én? Hogyan kerültem hirtelen ebbe a történetbe? Valahol, valaki elcserélte az életem és most egy idegen világba kerültem. Valaki másnak az életében folytatódik a létem? Képzelnéd? Biztosan képzelnéd! Talán nem vagyok normális. Ez az egész nem lehet valóság. Egy hazugságtenger vesz körül. Menekülnöm kell, mert belefulldok...

Takarítani akart, de csak föl alá járkált a lakásban, nem volt türelme semmihez, csak

lökdöste a székeket, úgy belerúgott a virág-állványba, hogy majdnem felborult.

Egy táska! Az kell és pakolni, amilyen gyorsan csak lehet. Válogatás nélkül húzgálta ki a szekrényből a fehérneműt, pár pólót, pulóvert. Közben a gondolatai szinte versenyt rohantak a lázas csomagolással.

Mire Bálint hazaért, az asszony teljesen kimerült a kapkodástól és a hisztériás tépelődéstől. A tekintete kiüresedett. Rá se nézett a férfire, hanem a kabátját húzta, mint akinek sürgősen el kell menni valahova.

– Hova indulsz?

– Elutazom... Azt hiszem, elmegyek Szombathelyre az unokahúgomhoz.

– Talán beteg?

– Nem. Én vagyok beteg. Nem tudok tovább itt élni. Egy percig sem maradok tovább ebben a házban. El akarok menni innen.

– Megőrültél?

– Lehet – kezdte a kabátját gombolni – még az irataimat össze kell szednem, és úti-költség is... persze...

Lehúzta az ujjáról a jegygyűrűt és egy tétova mozdulattal a férfi lába elé ejtette:

– Ezt itt hagyom neked.

– Ne! Az istenért ne! Ezt nem teheted!

– Elegem van a hazugságaidból!

Bálint agyában lázasan forogtak a gondolatok. Egy pillanat alatt átlátta, hogy a felesége megtudott valamit. *Csak nem Annáról beszélt neki valaki?*

Csak botrány ne legyen! Rajtam fog röhögni az összes haverom... a főnökeim... ettől irtózott legjobban..

Rendbe kell gyorsan hozni... jóvá kell mindent tenni, amit még lehet...

– Várj! Elmondom. Mindent elmondok, csak maradj velem. Szükségem van rád, nélküled nem tudok élni.

– Nem akarom tudni, mi történt. Azt se, hogy kivel...

– Meg kell értened!

– Mit?

– Az egészszet...

– Már nincs értelme...

– De, de... Hidd el, nem történt semmi. Csak egy kirándulás, egy könnyű kis játék, egy flört. Semmi lényeges.

– Egy szavadat se hiszem! Hova jársz te esténként fogászati kezelés ürügyén? Nincs is este rendelés! Flörtölni méész? El tudom képzelni! Ne mesélj nekem ilyen hülyeséget!

– Ne így... Ne így! Én soha nem akartalak téged megbántani. Nem akartam, hogy így legyen, de mire észbe kaptam, már megtörtént, ami történt – nagyot nyelt –, hiszen én nem is tehetek róla...

– Nem? Hát ki tehet róla? Talán én?

A férfi lehajtotta a fejét, mint aki megadja magát. Megpróbált valami magyarázatot találni mindarra, ami közéjük állt. Hogy megnyugtassa Szidit, megpróbált tárgyilagos, nyugodt hangon beszélni hozzá.

– Emlékezz vissza... Mikor fiatalok voltunk, mennyit vitatkoztunk azon, hogy mi a

szerilem... Én azt hittem az elég, ha az ember, talál valakit, akiért egy életen át tud és akar dolgozni. Igen. Valakiért dolgozni: ez a szerelem. Te azt mondtad más, sokkal több ennél. Ellenállhatatlan vágy, olyan érzés, hogy senki más nem kell, csak az, akit szeretünk.

– Te meg azt mondtad, hogy túl sok regényt olvastam. Sokat jártam moziba, attól vannak ilyen illúzióim és fogalmam sincs az életről.

– Már tudom, hogy neked volt igazad. Én most tanultam meg, hogy valóban több kell annál, mint ahogyan én elképzeltem. A szerelem ellenállhatatlan, sodró vihar, a szerelem betölti az ember testét, lelkét.

– Engem nem így szerettél?

Bálint úgy folytatta, mintha nem is hallotta volna az asszony kérdését.

– Összeházasodtunk, talán csak azért, mert eljött az ideje, de semmi... – visszakanyarodott a magában ezerszer végigjárt útra. – Gyerekeink születtek és semmi, fölneveltük őket és semmi... Csak munka és kötelesség várt itthon... Hát miért siettem volna én hozzád, haza?

– Mert vártalak.

– Azt hiszed ennyi elég?

– Nekem mi jutott? Alig láttalak... Alig láttál! Érdekelte valaha is mire gondolok? Ki vagyok, mi vagyok, mit szeretnék?

– Nekem te a tűzhely vagy. Az asszony – elcsuklott a hangja, mikor kimondta. – De ő a napfény, a fiatalság, a szerelem istennője...

– Nem hallgatom tovább!

– Értsd meg, te vagy nekem a kenyér, aki nélkül nem lehet élni, de ő a desszert, az édesség, a finom sütemény...

Szidi egy lépést tett az ajtó felé. Már potyogtak a könnyei és csak motyogni tudott.

– Nem... Nem akarok kenyér lenni. Akárkit szedtél fel, legyen ő a kenyered és majd meglátod, mit csinál belőled, ha együtt éltek, ha ő mossa a gatyádat, hallgatja a horkolásod... Ha nem tud újat adni, ha eltelsz vele, akkor talán újra én leszek neked az édesség... akkor keress meg, akkor gyere hozzám.

– Ha most elzavarsz, én soha többet nem jöhetek vissza.

– Hiszen nem zavarlak! Láthatod, hogy én megyek el. Nekem semmi nem kell. Mindent itt hagyok, amiért egy életen át gürcöltünk. Tied lehet a lakás, a bútorok, az autó, minden. Istenem! Semmink nem volt, mikor összeházasodtunk... Nem bántuk. Azt mondtuk, ez az igazi, mert így minden új darab, amiért megdolgozunk, új örömet okoz. Most itt a ház, a gyönyörű kert! Hány csekket kellett kitöltenem minden fizetés után! Te talán észre se vetted, mennyi takarékoság, furfang kellett ahhoz, hogy minden meglegyen időben, kedved szerint. Ha rajtad múlik, máig úsznánk az adósságban. Mivel törődtél te? Hát legalább ennek is vége.

A kilincsre tette a kezét és most már valóban indulni készült. Bálint kétségbeesetten kapaszkodott a karjába, megpróbálta átölelni, hogy visszatartsa, de Szidi konokul tiltakozó

mozdulatára, kétségbeesetten lecsúszott a földre, átfogta az asszony lábát és úgy könyörgött:

– Ne menj el, ne hagyj itt, nélküled semmi vagyok, nélküled nem tudok létezni sem...

Az asszony ijedten felsegítette a földről.

– Vigyázz... a gyűrű... nehogy rálépj! – mondta bizonytalanul.

Bálint megtalálta.

– Hadd húzzam vissza az ujjadra! Akkor tudom, hogy megbocsájtasz. Meglátod, ezután minden más lesz – és kigombolta az asszony kabátját.

– Más?

– Igen! Igen, csak nekem higgy, és ne a pletykáknak! Hiszen nem történt semmi megbocsájthatatlan.

– Szerinted! – szipogta Szidi.

– Ha te lennél ilyen helyzetben, én meg tudnék neked bocsájtani. Mert én szeretlek. Ugye te is?

– Én is.

– Akkor gyere! – súgta a férfi, még mindig rémülten, hogy mindennek vége, ha elillan ez a pillanatnyi varázslat.

Lesegítette az asszony kabátját és a székre dobta. Megfogta a kezét és úgy vezette a hálószoba felé, mintha most ölelhetné meg először életében.

Az asszonyban a féltékenység, a férfiben félelem tüze égett, de ez elég volt ahhoz, hogy újra a régóta nem tapasztalt szenvedéllyel öleljék át egymást.

14.

Bálint magába roskadva ült az irodában. Hatalmas iratcsomó tornyosult előtte, de teljesen kilátástalannak érezte az ügyek rendezését, még az is undorral töltötte el, hogy hozzákezdjen a munkához. Fáradtnak és fásultnak érezte magát. Az íróasztalra könyökölt és két tenyerébe temette az arcát. Szidi szavain töprengett:

„Megbocsájtani és elfelejteni két különböző dolog.”

Sokra megyek a megbocsájtással, ha folyton úgy néz rám, mintha legalábbis az öreganyját gyilkoltam volna meg! Jól eltoltam a házasságom... Mit ér, hogy Szidi nem hagyott faképnél, ha most meg napok óta csak bög és bög! Történt, ami történt, azon már nem tudok változtatni. Mért nem nyugszik meg? Hát nem tettem meg mindent, hogy megnyugodjon? Ez már kibírhatatlan! Lehet, hogy marha voltam, de nem kellene ekkora csodát csinálni belőle! Melyik férfi nem használna ki egy ilyen sorszerűen adódó lehetőséget, mint amit nekem hozott az a tanfolyam?

Hirtelen felkapta a fejét, mert kinyílt az ajtó. Anna kopogás nélkül viharzott be az irodába.

– Mi történt? Napok óta nem jelentkeztél! Se telefon, se üzenet. Azt hittem beteg vagy, vagy kitörted a nyakad! – sziszegte számonkérő hangon, de Bálint elhárította.

– Ne bánts még te is. Elegem van. Teljesen kikészültem.

– Valami baj van?

– Baj? Az nem kifejezés. Minden összedőlt! Képzeld csak! Szidi megtudta...

Anna szelídebb hangra váltott. Békítően hozzáhajolt és megsimogatta Bálint fejét...

– Várható volt, hogy előbb-utóbb ez is megtörténik. Legalább túl vagy a nehezen. Innen már magától megy minden.

– De Szidi sír! Ma is sírva ébredt!

– Majd megnyugszik, és belátja, hogy nem tud változtatni azon, amit a Sors már eldöntött. Ez a legjobb alkalom, hogy lépni tudj. Legalább nincs szükség további magyarázkodásra, bujkálásra.

– De én még nem döntöttem el semmit!

Anna szeme döbbent csodálkozásra nyílt:

– Nem? Hiszen szeretsz! Szeretsz?

Bálint átölelte, de a hangja tele volt szomorúsággal:

– Szeretlek, persze, hogy szeretlek, de tudod, hogy Szidit is szeretem. Ezt soha nem titkoltam előtted.

– Jobban szereted, mint engem?

– Ne így! Hogy is jut ilyesmi eszedbe! A szerelmet nem lehet mérlegre tenni.

– Mi köt még mindig hozzá?

– Az életem... az egész eddigi életem.

– Ne áldozd fel az emlékekért a valóságot!

– Nemcsak az emlékekről van szó. Honnan is tudhatnád ezt éppen te!

– Mért ne tudnám! Nekem talán nincsenek emlékeim?

– Jaj, nem úgy értettem. Ne bántódj meg kedves! Én Szidit szinte gyerekkora óta ismerem, és amíg veled nem találkoztam, mindig ő volt számomra a legfontosabb.

– És most? Most ugye én vagyok?

– Ne akard, hogy neked is hazudjak... Ne add a számba, hogy mit mondjak! Nélküled nem tudok élni, de Szidit se tudnám elhagyni. Még nem. Még nem vagyok képes dönteni.

Anna értetlenül ingatta a fejét.

– Nem jó ez így. Nem lehet kettőt szeretni... Felőrlődsz, tönkremész.

– Majd... majd, kialakul.

– Mindig ez a vége! Nekem kell mindig, mindent megoldani, de ne félj semmitől. Már megvan a tervem. Határozottnak kell lenni. Meglátod, milyen egyszerű!

Homlokon csókolta Bálintot és elment.

Pár nap múlva telefonon jelentkezett.

– Beadtam a válópert.

Bálint elképedt. Erre a lehetőségre eddig nem gondolt. Hirtelenében azt se tudta, mit mondjon. Neki nagyon megfelelt az eddigi helyzet. Egy férjes asszonynak mindig el lehet suttogni, hogy elvennélek drágám, ha mindketten szabadok lennénk. De most? Így teljesen labilissá válik a jövő. Megpróbált valami semleges választ adni, ami nem kötelezi semmire.

– Csodálatosan bátor nő vagy. Mit szólt hozzá a férjed?

– Semmit. Meg van ijedve. Most fülét farkát behúzza.

– Engem ne keverj bele. Még idejönne cirkuszolni. Nem akarok vele találkozni...

– Tudom, hogy most nem tanácsos a szerelmünkre hivatkozni, mert még akármi is történhet. Jobb az elővigyázatosság... Bennem megbízhatsz. Elég magamhoz való eszem van!

– Mit tudtál mondani Józsinak, mért akarsz tőle elválni?

– Mert alkoholista. Ha részeg, megver. Ez elég indok szerintem.

– Igen. Biztosan.

– Látod, én megtettem az első határozott lépést. Most már igazán te jössz!

– Persze, persze, de előbb ennek legyen teljesen vége.

– Minek?

– A válópernek.

– Igazad van. Ne keressen senki összefüggést a válás és a kettőnk dolga között. Mindenki ezen csámcsogna.

– Jobb, ha most egy darabig nem találkozunk, drágám.

– Értem. Majd felhívlak, ha lesz valami eredmény.

* * *

Már több mint két hét eltelt, de Anna nem jelentkezett. Bálint az estéket otthon töltötte és így látszólag Szidi is belenyugodott a kialakult helyzetbe. Legalábbis uralkodott magán. Már nagyon megbánta, hogy nem hallgatta meg Bálintot, amikor első ijedtében mindent el akart mondani. Most egyre jobban furdalta a kíváncsiság, hogy ki lehetett az a nő, akibe beleszeretett a férje. Megpróbált apró megjegyzésekkel célozni rá, hogy jobb lenne, ha őszintén megbeszelnék a történeteket, de a férfi már

bezáródott és többé nem volt hajlandó semmit mondani a történekről. A kolléganők előtt szóba hozhatta volna Bálint ügyeit, hogy megtudjon valamit arról, hogy kihez járt a férje fogorvosi kezelés helyett, de ezt nagyon megalázónak érezte, szinte irtózott tőle. Talán ki is nevetnék, ha rájönnének, hogy eddig fogalma se volt semmiről. Megpróbálta úgy tekinteni a dolgot, mint az élet velejáróját. Minden férfi egyforma, mind megy a szag után, mint a kutyák. Mások esetében ez természetes volt, eddig is rengeteg pletykát hallott. Na, de Bálint! Mindeddig abban a hitben élt, hogy ő más, mint a többi. Ő egy leányálom, a királyfi, ha nem is fehér lovon – bár az is igaz, hogy már csak öreg király –, de mégis egyedi, különleges. Az örök szerelem, a hűséges férj, a lelkiismeretes családfő, az okos apa megtestesítője. A trón összedőlt!

Hogy én milyen naiv voltam! Hány alkalmam lett volna, hogy megcsaljam! Megcsaljam? Szerelmes voltam, mint a vadszamar, de mindig az jutott eszembe, hogy mit érezne Bálint, ha megtudná... Sajnáltam szegényt...

Fájna neki...

Megalázónak érezné...

Titkolódnom kellett volna, de én gyűlöltem a hazugságot, inkább kikerültem minden kis lehetőséget, minden kalandot és elúsztak az évek. Nem, nem a kihagyott kalandok fájnak, azoknak már úgyis vége lenne...

Nem ez fáj legjobban... hanem az, hogy az egész életünk csak színjáték volt... és milyen amatőr szereplőkkel!

Azt hittem, hogy mi ketten mások vagyunk, mint ez a koszos világ. Különbek, őszintébbek...

Már ennek az illúziónak is vége!

A tengernyi hazugság! Ez az, ami megbocsáthatatlan. Ez az igazi csalás. Igen, a csalás nem a test, hanem a lélek eltávolodása.

Tehetetlennek, feleslegesnek és teljesen kiszolgáltatottnak érezte magát.

Az a nőnap i szogatás! – Ha az nem lett volna, talán soha nem tudom meg ki mellett élek. Ki mellett folyt el az egész fiatalságom...

A kedves kolléganők mindent tudtak Bálint viselt dolgairól és egyikben se volt annyi – mi is? Becsület? Női szolidaritás? Na persze! Gúnyosan összevetni! Azt igen! Mennyit pletykálhattak rólunk a hátunk mögött és senki nem mondta ki, mi van, miket hallott... De ha mégis, ha lett volna valaki, aki felvilágosít... akkor mit tehettem volna?

Néha arra gondolt, jobb is lett volna megmaradni a tudatlan együgyűség állapotában. De nem! Így még talán van idő rá, hogy mindent tisztázzanak és rendbe jöjjön az életük. Megpróbálta a szinte lehetlent. Fodrász, kozmetikus, pár új ruha. Apró meglepetések Bálintnak: egy töltőtoll, amire a nevét gravírozták, egy divatos nyakkendő, autóstáska, párna a kedvenc foteljába... Mindig legyen valami újdonság, változás. Minderre eddig sajnálta a pénzt.

Ferikének kell gyűjteni? Majd dolgozik és összerakja, amit kell! Nekünk ki adott valamit a kezdshez?

Különböző programokat kezdeményezett. Vasárnaponként kirándultak, vagy legalább étteremben ebédeltek, délután egy presszóban kávéztak, esti séta a parkban, aztán otthon tálalta a legjobb falatokat. Éjszaka pedig szinte lázasan kezdeményezte az ölelkezést.

Bálint hagyta magát kényeztetni, talán fel se tűnt neki ez a változás. Nem számolt, nem érdekelt, mi mennyibe kerül, eddig se neki kellett beosztani a pénzt. A családi költségvetés kezelése kezdettől fogva mindig az asszony dolga volt.

A házaseletük alakulása azonban eléggé megdöbbenetete.

Az ember évtizedekig abban a tudatban él, hogy van otthon egy kis fehér virágja, aztán kiderül, hogy egy nőstényoroszlánnal vagy tig-rissel fekszik az ágyban. Szép-szép ez a nagy ragaszkodás, de azért ez már sok. Az embernek hajnalban már lóg a nyelve a kimerültségtől, de ő csak biztatja, hogy még, még! Te uramisten, ebből az asszonyból egy szexmániás néember lett! Honnan a fenéből tud ez ilyen figurákat?

Szeretkezés közben egyre gyakrabban kellett Annára gondolnia, hogy lépést tudjon tartani a felesége örült lánghalásával.

Mind a ketten megváltoztak, vagy inkább, mintha mindketten valami új álarcban jártak volna. Játszották az egymásra találást, de a visszafojtott indulatok szinte vibráltak a levegőben.

Hiába volt minden igyekezetük. Szidi minél jobban próbálta lekötni Bálintot, a férfinak annál jobban hiányzott Anna. A távolság még meg is szépítette az emlékeket. Már elfelejtette Anna erőszakosságát, a terhesség körüli huzavonát, azt is, hogy a szeretője a válást erőlteti, hogy el akarja távolítani a családjától, gyerekeitől... úgy érezte, mellette várja a béke, a nyugalom, a pihenés. Nem gondolt a jövővel se, csak legalább telefonon hallhatná azt a hangot, ami olyan édesen bűgva szokta csábítani.

Anna nem jelentkezett. Se telefon, se egy hivatalosnak tűnő e-mail.

15.

A titkárnő egy zárt borítékot hozott be a többi, már bontott és rendezett paksaméta tetején. A feladó az egészségügyi központ volt. A címzés alatt nagy betűkkel ez állt: Magánlevél. Csak a címzett bonthatja fel.

Bálint kicsit csodálkozott, mit akar tőle a doktor, vagy ki a csuda. Úgy emlékezett, hogy a kötelező éves felülvizsgálaton időben megjelent. Erre mindenkinek el kellett menni, aki vállalati kocsit vezetett, vagy saját autójával járt a hivatal ügyeit intézni. Akinek nem volt rendben a papírja, annak nem fizették ki a kilométerpénzt, hiába adta be az útszámlát. Mivel ez erősen érintette a pénztárcákat, mindenki számon tartotta a határidőket.

Mi az, hogy magánlevél? Valami olyan baj van az egészségemmel, amit titkolni kell? Ja persze, a személyiségi jogok. Újabban végre komolyan veszik!

Kinyitotta a borítékot és a levél láttán majdnem elnevette magát.

– Micsoda nő! Micsoda okos, ügyes ez a nő! Csodálatos!

Az egészségügyiek borítékából ugyanis Anna levele esett ki. Szinte duruzsoltak a papíron a szerelmes szavak, amiket Bálint már hetek óta türelmetlenül várt.

Nem is gondolkodott azon, hogyan jutott Anna a borítékhoz. *Majd elmondja, ha találkozzunk! Már pedig az már holnap lesz, és akkor minden kiderül.*

A válást nem említette, ez jót jelent. Talán meggondolta magát és minden marad a régi-ben. Az lenne a legjobb. Minek összegabalyítani az egyszerű dolgokat...

Már csak az izgatta, hogyan tegye szabadá magát másnap estére. A fogászati kezelés már nem használható alibi. A Trabontra mindenképpen szüksége volt, de úgy látta, hogy Szidi árgus szemmel figyelni még azt is, ha a garázs felé tart.

Fényező biztos megengedi, hogy hamarabb befejezze a munkát. Nála még a fogászati ötlet is bevethető. *Legfeljebb nem este, hanem délután megyek Annához. Mire Szidi megjön, én is hazaérek.*

Sima ügynek látszott. Már csak kicsit sántikálni kellett, hogy Szidi észrevegye, hogy kiújult az a fránya reuma. Az asszony maga ajánlotta:

– Ne erőltesd a lábad. Menj be dolgozni a Trabanttal! Azért van, de munka után gyere egyenesen haza és pihentesd a lábad!

Bálint természetesen szenvedő arccal bölögetett. Feltűnt neki, hogy indulás előtt Szidi még egyszer kiment a garázsba. A kezében mintha valami notesz lett volna.

Csak nem írta fel magának a kilométeróra állását? Hát ez már igazán pofátlan bizalmatlanság! – háborgott magában Bálint – na de majd segíték én rajta! Nem olyan nagy ügy.

Minden a terv szerint történt. Fényező készségesen elengedte Bálintot már fél négykor. Pár perc alatt átszáguldott Anna munkahelyére.

Az asszony már türelmetlenül várta. Beült Bálint mellé az autóba.

– Ne itt! Menjünk valahova, ahol egyikünket sem ismerik.

Bálint azonnal ráállt. Egy távolabbi autóspihenőbe hajtottak. Tudta, hogy hétköznap, munkaidőben a kutya se jár arra.

Először megbeszélték a fejleményeket. Megtudta, hogy kitűzték a békéltető tárgyalást, tehát a válási szándék komoly. Bálint igyekezett eltitkolni ellenérzését. Hiszen ez talán még nem végleges. Még kibékülhetnek.

– A boríték?

– Semmi az egész! – húzta ki magát büszkén Anna – Az egészségügyi központban jártam. Láttam, hogy az asztalon van egy rakás fejleces boríték. Azt mondtam, hogy fáj a fejem és kértem egy kávét. Mikor elfordult az ügyintéző pár borítékot elemeltem a stósz tetejéről.

– Mire nem vagy képes miattam! Még utóbb tolvaj lesz belőled – nevetett a férfi.

– Miattad? Akár gyilkos is – mondta nevetve, de Bálint szinte megrettent egy pillanatra a keménységtől, ami Anna egész lényéből sugárzott. – Tudhatod már, hogy én mindenre képes vagyok, ha valamit el akarok érni! Most hamarosan megmutathatod, hogy te mit tennél meg értem. Nos?

– Mindent, mindent, amit csak akarsz.

Ennek az ígéretnek a bűvöletében egy szép szerelmes órát töltöttek el, aztán Bálint az órára nézett. Eljárt az idő, indulni kellett. Annát kivételesen nem vitte haza, kitette a következő buszmegállóban.

Búcsúzásnál Anna sejtelmesen elmosolyodott:

– A legfontosabbat a végére hagytam. Képzeld! Az a bizonyos békéltető tárgyalás, amit említettem, holnap lesz – súgta, biztatást, elismerést várva, de Bálint láthatóan megrezzent.

– És te? Békülsz? – kérdezte.

A férfi zavarát, félelmét látva az asszony is elbizonytalanodott a folytatásban. Pár pillanatig hallgatott, aztán a férfi szemébe nézett.

– Majd még meggondolom – vágta rá öntudatosan a választ és beállt a sorba, mert már gyülekeztek a felszállásra várók.

16.

A tárgyaláson Józsi feltűnően ápoltan, elegánsan és színjózanul jelent meg. Csak a kissé duzzadt vonásai árulták el, hogy Anna alkoholizmusra vonatkozó vádjában mégis lehet valami.

Az asszony határozottan kitartott válási szándéka mellett.

Férje kérlelte. Belátta a hibáit. Megbánást tanúsított. A gyerekekre hivatkozott.

– Házasságunk alatt – igaz, nagyrészt az én könnyelműségem volt az oka – nem tudtunk mást szerezni, mint egy autót és ezt az öröklakást, amiben élünk. Ha most a válás miatt osztozkodni kezdünk, és ezt a keveset is elpotyázzuk, amink van, mit tudunk akkor a gyerekekre hagyni? Semmi nem marad utánunk – érvelt, hogy felébressze felesége anyagiasságát és racionalitását. – Minden feltételt vállalok, hogy együtt maradhassunk.

– Mindent vállalsz, aztán minden marad a régiben. Egy alkoholista nem változik meg! – vágott vissza keményen az asszony.

– Elmegyek egy elvonókúrára.

– Már voltál. Emlékezz vissza, mi volt!

– Na, mi?

– Egy hétig tartott ki a jó szándék. Aztán kitettél magad mellé egy demizson bort, meg egy lavórt, hogy legyen mibe hányni, de akkor is megittad a magadét!

– Ezt mért kellett most itt előhozni?

– Mert ezért nem bízom benned többé!

– Én már igazán mindenre őszintén el vagyok szánva. Elhiheted, hogy rendbe hozom a dolgainkat!

– Igen? Nem hiszek neked. Még egyszer nem csinálom végig veled azt a cirkuszt! Szabad akarok lenni!

– Ha csak az kell, szabad lehetsz, de legalább formálisan maradjunk együtt az anyagiak miatt. Eddig is külön szobád volt. Tiszteletben fogom tartani.

– Az elvonókúrához is ragaszkodom, de valami hatásosabb kell, mint az előző.

– Rendben van – bólintott a férfi némi önelégült mosollyal, mert úgy érezte, máris győzött. Akár írásba is adom, amiben megegyezünk.

– Ha komolyan gondolod, tudom, hogy megoldható, hogy kigyógyulj az alkoholizmusból. Hallottam egy módszert, ami biztosítaná, hogy ne hányhasd ki a gyógyszereket. Úgy tudom, be lehet ültetni...

– Mit bánom én, csak ne boríts fel mindent, ami az eddigi életünk volt. Megmondtam, hogy minden feltételeket elfogadom.

Az öreg bíró közbeszólt:

– A gyógyszer beültetése veszélyes. Csak pszichológiai vizsgálat után lehet elvégezni a műtétet, mert nem mindenki alkalmas rá.

– Miért? – kérdezte Anna, tágra nyitott ámuló szemmel, mintha nem értené egészen a bíró szavait.

– Mert, visszavonhatatlan.

Anna szerényen lesütötte a szemét. A bíró pedig folytatta:

– Ha a paciensnek nincs elég akaratereje és a szérum beültetése után mégis újra iszik, belehalhat. Itt nem segít egy lavór... – tette hozzá. – Most menjenek és gondolkodjanak. A pszichológiai vizsgálat előtt nincs értelme tovább vitázni.

* * *

Anna beszámolt Bálintnak a békéltetéséről, majd hozzátette:

– Eddig minden pontosan úgy történt, ahogy elterveztem. Már másnap jelentkezett ez a balfácán a pszichológusnál. Az eredményért magam mentem el, tudtam, hogy mi várható és nem akartam, hogy Józsi elolvassa és bejeddjen. Az volt, amit vártam: Nem alkalmas a műtetre. Neki csak annyit mondtam, hogy minden rendben van, de nagyon sokára kerülne sorra. Hosszú a várólista, ezért keresni kell egy külföldi magánklinikát, ahol hamarabb elvégzik a beültetést... de erről én már a tárgyalás előtt gondoskodtam – nevetett fel Anna. – Mit szólsz ehhez a tervszerűséghez?

Bálint szóhoz se jutott. Nem értette az asszonyt. Anna látta a szemén a zavarodottságot, hát még egyszer elmagyarázta az egészet. A férfi megpróbált tiltakozni, mert nem akart, nem is mert, belegondolni, mit jelenthetnek az asszony szavai.

– Két hét múlva utazunk.

– Ne mondd meg hova. Jobb, ha még én sem tudom. Majd ha megjössz, elmeséled.

– Nem! Jobb, ha csak akkor találkozunk, amikor lezárult az egész ügy. Szabad leszek, és a végén minden megmarad: A berendezett

lakás, az autó, minden, és engem többé nem pofoz meg senki.

– Szent isten! Anna! Mire készülsz?

– Mintha talán eddig nem tudtad volna! Ugyan, semmi az egész! Most alakítom a mi boldog jövőnket. Láthatod, hogy mindent megteszek érted.

Észre sem vette a férfi rémületét, homlokon csókolta, mint egy műzsa, és elment.

Ez nem normális... – motyogta Bálint maga elé, de az aggályait hamar elűzte.

Rémeket látok... Anna nem olyan... Anna egy kedves angyal, egy naiv gyerek... Csak nem szeretné, ha Józsi meggondolná magát a pszichológus véleménye miatt. Majd segíti, erősíti az akaraterejét. Helyre akarja állítani a házasságát... legalábbis névlegesen. Szabad nő lesz, akkor találkozik velem, amikor akar... és mért ne akarna? Minden marad a régiben – morfondírozott magában hazafelé menet. Már felhőtlennek látta a világot.

Útközben nem sokat töprengett a várható jövőn, mert eszébe jutott, hogy Szidi esetleg megnézte a kilométeróra állását. Egy Trabantnál ezen könnyű segíteni. Egy mellékútra húzódva megállt és néhány ügyes mozdulattal visszapörgette a számlálót. Legszívesebben megveregette volna saját vállát ezért a jó ötletért. Szidi a továbbiakban még futólag se jutott eszébe. Pedig nem ártott volna...

17.

Bálint kipillantott az ablakon és döbben-
ten látta, hogy a felesége megint noteszszel a
kezáben tart a garázsz felé.

– Haha! Túljárta énz az eszén... Nem
megy semmire a noteszével... Mit akarhat ott?

A következő pillanatban megtudta, mert
Szidi dühödten rontott be a szobába.

– Hol voltál? Hol voltál megint, te szeren-
csétlen? – sikoltozott és lobogtatta a kezében
tartott noteszlapot.

Bálint csak makogott:

– Mi, mi... mi bajod?

– Hát sültbolondnak néztél? Azt hitted
talán, hogy még egyszer vakon hiszek neked?
Felírtam magamnak a kilométeróra állását...
Nem csak ma. Minden nap. Most kevesebbet
mutat, mint amennyivel elindultál! Te kétbal-
kezes!

Bálint lerogyott a kanapéra. Olyan szá-
nalmasan, szerencsétlenül ült ott, hogy Szidi
magsajnálta és leült mellé.

– Jaj, Bálint! Nem megy ez így tovább.
Nem veszed észre, hogy a vesztedbe rohansz?
Nem csak rólad van szó... Mind a ketten
tönkremegyünk, ha így megy tovább... – már
sírdogált. A férfi felnézett rá és neki is könny
szökött a szemébe.

– Megoldom.

– Ha akarod, énz beszélek vele...

– Ne! Ne! Majd én elintézem... de nem hagyhatom ott szó nélkül, hiszen csak jót kaptam tőle. Ő nem tehet semmiről!

– Legyen már vége! Ne találkozz vele többé. Én nem osztozom senkivel.

– Nem megyek oda, telefonon megmondom neki, hogy... hogy nincs értelme tovább, hogy nem bírom már idegekkel ezt az állandó hajszoaltságot. Ő még elég fiatal, hogy újrakezdje valaki mással. Nem köthetem magamhoz, hiszen semmi értelme, hogy rám várjon. Igen. Azt fogom neki mondani, hogy mától újra szabad. Keressen valaki mást, aki jobban megérdemli a szerelmét, mint én. Aztán nem lesz több telefon... nem lesz több találkozó. Meglátod... Mindent, mindent rendbe hozok...

Úgy ültek ott a kanapén összebújva, mint két fázós, ázott veréb.

Szidi talán örülhetett volna, mint egy győztes csatának, de csak végtelen fáradtságot érzett. Visszazökkent azzá, ami volt, családanya, szorgos háziasszony lett újra, nem akart versenyre kelni a tüzes szeretővel, hogy megtartsa öregedő párját. Mindenbe belenyugodott, mindent elfogadott, csak legyen vége a vitának, a félelmeknek. Már nem hitt és nem remélt semmit, pedig most az egyszer Bálint is komolyan elhatározta, hogy mindent rendbe fog hozni.

18.

Teltek a hetek szürke egyhangúságban. Anna nem jelentkezett és Bálint se kereste őt. Az elképzelt búcsúszavakat fogalmazta magában újra és újra, de nem tudta rászánni magát, hogy felvegye a telefont. Abban reménykedett, hogy talán meg lehet úszni hallgatással ezt a kellemetlen beszélgetést. Tette a hivatalos tennivalóit. Ellenőrizte a fiókirodákat, de Anna munkahelyét messze elkerülte.

Egy délután a közeli városba hajtott. A nyomdában volt dolga egy céges reklám miatt. Hamar végzett. Ahogy kilépett az épületből Annával találta szemben magát.

Az asszony egy pillanat alatt feloldotta a férfi zavarát.

– Soha jobbkor! – biccentett a fejével a két nehéz szatyor felé, amit cipelt – legalább segítesz hazavinni... Látom, hogy Trabanttal vagy...

– Természetesen – udvariaskodott Bálint, s úgy gondolta, talán a búcsúzkodásra is adódik alkalom.

Beültek az autóba. Csak pár saroknyit kellett menni. A férfi a sűrű forgalomra koncentrált. Nem esett szó köztük.

– Segítsek, felvinni az emeletre? – kérdezte Bálint halkán és érezte, hogy végigfut rajta a régi bizsergő vágyakozás... de az asszony azonnal leintette.

– Most nem lehet. Józsi itthon van. Majd máskor. Már nem tart sokáig és azután bármikor velem lehetsz...

Csak álltak a bejárat előtt. A férfi úgy érezte, mondani kell még valamit, ezt várja tőle az asszony, de nem talált szavakat. Sután, ügyetlenül próbálta húzni az időt, hogy még pár percig lássa Annát.

– Bevásárolni voltál? – kérdezte, mert más nem jutott eszébe.

Az asszony kapott a szón, hogy feltárhassa mindazt, ami foglalkoztatja.

– Vettem néhány üveg italt. Bort, rumot, konyakot.

– Úgy emlékszem, eddig nem tartottál otthon ilyesmit.

– Persze, mert Józsi megitta volna. Most nem kell ettől tartanom – húzta el a száját egy parányit –, rettenetesen vigyáz magára. Az orvosok nagyon ráijesztettek odakinn...

– Értem... de akkor minek? Még félreérti valaki, nem gondolod?

– Ugyan! Egy rendes háztartásban mindig van ital, kávé, sütemény. Mivel kínálok a vendéget? Betoppanhat valaki váratlanul. Ezután nem kell többé magyarázkodnom, hogy miért nincs.

Bálint egyetértően bólogatott.

– Tegnap angolkeserűt vettem – fecsegett tovább Anna. – Mindig az volt Józsi kedvence. Mikor az asztalra tettem mégis kiment a szobából... de már megvan a tervem! – suttogóra fogta – Kipakolás közben véletlenül elejtem az

egyik üveget... ki tehet arról, ha az illata az egész lakásban érezhető...

– Próbára akarod tenni?

– Próbára? Igen, mindent megpróbálok... Ha nem használ, a születésnapjára puncstortát sütök, vagy a kávéjába öntök egy kis rumot, hogy ráérezzen a zamatára... hogy lássam, feltámad-e benne a régi alkoholista vágy... és akkor már nem lesz megállás...

– Ezt nem szabad! Ilyent nem tehetsz! Ez egy kegyetlen játék!

– Játék? Ne légy ilyen naiv! Ismerhetsz. Minden a terveim szerint történik.

Bálint egyre kellemetlenebbül érezte magát, ezért rövidre fogta az elköszönést.

– Bocsáss meg, de most mennem kell. Sajnos időre vissza kell érnem a központba – szabadkozott, mert nem akart többet tudni az asszony terveiről.

– Majd felhívlak, ha minden elrendeződik. Addig ne keress! Szeretlek – súgta Anna és a szeme jelentőségteljesen villant a férfire.

– Igen – bólintott Bálint zavartan és gyorsan beült a kis autóba.

19.

Bálint nem szokott sokat tépelődni a problémákon, de az Annával való találkozás után jó pár álmatlan éjszakája volt. Amikor hajnal felé végre elaludt, olyan rémálmok gyötörték, hogy reggelre úszott a verejtékben. Anna néha sellőként csalogatta, máskor számon kérő sötét alakként üldözte. Krimibe illő alakok rémisztették. Rendőrök... nyomozás, akár egy tv-sorozatban. Mikor lesz ennek vége? Már szinte félt az éjszakáktól.

Szidi naponta emlegette, hogy ki kellene vizsgáltatnia magát, de a férfi hallani sem akart róla. Orvos? Mit tudnak az orvosok! Egyébként is minden a legnagyobb rendben van. Mégis minden reggel ott árulkodott az összegyűrt párna, átizzadt pizsama.

– Ha nem, hát nem! Biztosan valami férfi-klimax – csúfolódott az asszony, mintha könnyedén venné a dolgot. Valójában maga se tudta, hogy a férfi öregedése produkálhat-e ilyen tüneteket, mint amiket a férjén tapasztal. Volt egy kis lelkiismeret-furdalása is amiatt, hogy talán túl nagy feneket kerített férje félrelépésének. Sajnálta a sok veszekedést, jeletet, amit rendezett, szégyellte saját kiborulását és magát okolta férje rossz idegállapota miatt.

A múltó hetek lassan mégis javítottak a házaspár helyzetén. Bálint már maga se tudta pontosan, miket mondott Anna. Lehet, hogy csak tréfált. Szokott egyáltalán tréfálni? Ezen

eltűnődött. Nem tudott felidézni egyetlen esetet sem, hogy Anna valami viccet mesélt volna. *Talán a búcsúest, a vacsora a szállodában... Az is inkább olyan évődésféle volt csak. Most mégis? Talán mostanában jobb hangulatban van és azért viccelődött... Igen, biztosan a megkönnyebbülés, hogy a férje már nem iszik. Nem lehet, hogy az a kedves, törékeny nő szándékosan a férje életére tör... Talán csak képzelődés az egész.*

Végül nem maradt más, mint egy fáradt beletörődés: lesz, ahogy lesz. Tépelőds, önmarcangolás helyett a munkájára koncentrált. Szabad idejében a ház körül tett-vett, vagy az asszonynak segített.

Volt, hogy még eszébe jutott, hogy megígérte Szidinek, hogy végleg elbúcsúzik Annától, lezárja a kapcsolatot, de irtózott a kellemtelenségtől. Most is csak arra jutott, hogy jobb, ha hagyja, hogy csendben elhaljon az egész emlék, és végleg ellobbanjon a szerelem.

Néha, ha hét végén a kertben a fűvet nyírta, mégis azt fogalmazgatta magában újra, meg újra, hogy milyen szépet, kíméleteset mondana Annának, ha a véletlen megint útjába hozná, vagy telefonon beszélne.

Nem akarlak lekötni. Nincs semmi értelme, semmi jövője a szerelmünknek... Te még fiatal vagy, még megtalálhatod azt, akinek kevesebb kötöttsége van. Szép volt, ami volt, te voltál a legnagyobb csoda az életemben és megköszönöm, hogy...

– Bálint! Kész a vacsora! Told a kamrába a fűnyírót és gyere, mert kihül az étel.

Bálint pedig ment és szinte örült, hogy megszakadt a képzeletbeli diskurzus.

Egy este Szidi később ért haza. Bálint magányosnak érezte magát. Bekapcsolhatta volna a televíziót, vagy a rádiót, de úgy érezte, neki már semmi újat nem mondhat senki. Belelapozott az újságokba, amiket az asszony a kisasztalra készített kedvenc fotelja mellé, de ez se kötötte le.

Csengett a telefon. Bálint felvette. Azonnal megismerte Anna búgó hangját. Átfutott a fejében, milyen szerencse, hogy Szidi nincs itthon. Most... most itt az alkalom a búcsúra. Csak szépen, szeretettel... Nagyot nyelt, mert hirtelenjében nem jutott eszébe semmi az eltervezett mondatokból, aztán már nem is jutott szóhoz, mert Anna szavai szinte elsodorták:

– Sikerült. Józsi tegnap megitta a konyakot. Majdnem fél üveggel... Rosszul lett és bevitte a mentő. Agyvérzést kapott... mért nem tartotta be, amit az orvos a szájába rágott? Nem igaz? Szirénázva vitte az autó... Hiába! A kórházban további négy helyen repedtek meg az erek a fejében... Nem tudtak rajta segíteni... Holnap intézem a temetést... Remélem minden rendben lesz... Ahogy elterveztem... ahogyan terveztük!

– Terveztük?! – nyögött fel Bálint és lecsapta a kagylót.